

NIEUWE AVONTUREN

Lord Ruster

genaamd

Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

EEN LAFKAARD ONTMASKERD

N° 2275

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van: Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Lord Syster

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Een lafaard ontmaskerd

HOOFDSTUK I

DE PARELEN VAN MEVROUW CONSTANCE HIRLAP

John Raffles en Charles Brand waren, in gezelschap van hun trouwe chauffeur James Henderson, sedert een week ongeveer teruggekeerd van een langdurige tocht door noordelijk Canada, waar zij een gedeelte van de winter hadden doorgebracht met de jacht op de hermelijn, de zilvervos en andere pelsdieren.

Het seizoen in Londen had op dat moment zijn hoogtepunt bereikt, en het duurde slechts weinige dagen of Brand moest reeds talrijke uitnodigingen beantwoorden, gericht aan het adres van lord William Aberdeen, onder welke titel de Grote Onbekende nog steeds in de Engelse hoofdstad zijn geheimzinnige daden bedreef.

Lord Aberdeen was vice-voorzitter van de Windsor Club, en het kon dus onmogelijk lang een geheim blijven, dat

hij weer te Londen was teruggekeerd.

En nu zaten zij, vroeg in de avond van een fel koude Decemberdag, in de grote conversatiezaal van de zoëven genoemde Club, die haar gebouw in de Oxford Street heeft.

Vele leden waren aanwezig, en de stamgasten zaten op hun gewone plaatsen bij de haard.

Toen nam een van de leden het woord, dat de aanleiding zou worden tot een nieuw zonderling avontuur van de Gentleman-Inbreker. Hij zei:

— Aha, het echtpaar Hirlap schijnt toch weer terug te zijn gekeerd van zijn reis naar Egypte.

— Ik dacht dat zij er de gehele winter zouden blijven, merkte Brand tamelijk lusteloos op.

— Dat was ook het oorspronkelijk

voornemen, maar Cairo is tamelijk duur, tenminste voor mannen die een vrouw hebben zoals Constance Hirlap, hernam Phillip Brown, de man die het eerst gesproken had.

— Hij is immers schatrijk? vroeg Raffles, voor het eerst opziende van zijn eigen dagblad.

— Dat zegt men tenminste, luidde het ontwijkende antwoord. Ik heb echter al een paar maanden geleden op de beurs horen fluisteren, dat het met zijn ondernemingen niet al te goed gaat.

— Hij had ook maar liever in Hongarije moeten blijven, bromde een oud heertje met sneeuw wit haar en een gouden monocle. Wat hebben wij hier met al die windmakers van doen?

— Wel, zij laten het geld rollen, merkte Raffles kalm op.

— En zij brengen hier hun beeldschone vrouwen, voegde Brown er met een kort lachje aan toe.

— Is zij werkelijk zo mooi, die Constance Hirlap? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Buitengewoon. Ook zij is een Hongaarse en als Hongaarse vrouwen mooi zijn, dan zijn zij ook oogverblindend, riep Phillip Brown vol geestdrift uit. Ken je haar niet, Brand?

— Voor zover ik weet heb ik haar nooit gezien, antwoordde Brand, na even te hebben nagedacht, maar ik geloof dat Lord Aberdeen...

— Neen, ik ken haar niet, zei Raffles bedaard.

— Maar ik meende toch..., begon Brand, maar hij hield plotseling op, toen hij de punt van Raffles' schoen vrij onzacht tegen zijn enkel voelde stoten, niet bij ongeluk, maar klaarblijkelijk met opzet.

— Dan heb ik mij vergist, mompelde de jongeman, en hij vroeg zichzelf verbaasd af, waarom Raffles zijn kennismaking met de schone Hongaarse wilde verloocheenen.

Het was echter duidelijk dat Raffles voor het ogenblik dit felt wilde camoufleren, en Brand was te goed afgericht om niet te weten, dat hij nu niet over dit onderwerp moest voortgaan.

Raffles vervolgde nu met zijn afgemeten stem:

— Ik lees hier dat zij onderweg nog enige juwelen heeft gekocht. Is zij een liefhebster?

— Maar weet gij dat dan niet, mylord? riep Brown verwonderd uit. Het is in geheel Londen bekend. Zij had reeds verleden jaar een zeer kostbare verzameling en omstreeks vier maanden geleden schonk haar echtgenoot er haar nog een parelcollier bij, waarvoor hij in de Rue de la Paix te Parijs twee millioen francs moet hebben neergeteld; dat is nog een aardig bedrag, zelfs wanneer men bedenkt dat de franc destijds omstreeks twee pence waard was.

— Ja, van dat collier lees ik hier ook iets, vervolgde Raffles, vrij onverschillig. Nu, wij zullen het wel spoedig te zien krijgen, want naar verluidt, zal zij het over drie dagen dragen tijdens de eerste soirée die het echtpaar na zijn terugkomst te Londen geeft.

Raffles had Brand inmiddels reeds een onmerkbaar wenk gegeven, en de beide vrienden stonden op, en begaven zich langzaam naar de aangrenzende biljartzaal, waar zich op dat ogenblik een achtstal heren met het edele spel op het groene laken vermaakten.

Raffles bleef even toezien, terwijl Brand aandachtig zijn gelaat bestudeerde, en zei toen zacht:

— Ga eens even met mij mee naar mijn particuliere kamer. Ik heb een paar woorden met je te spreken.

Brand wierp een zwijgende blik naar het plafond, en onderdrukte een diepe zucht.

Het was alsof een voorgevoel hem zei, dat het reeds weer gedaan was met de dagen van kalmte en rust, die hij hier had genoten na zijn terugkeer uit de ijzige poolstreken.

Zonder iets te zeggen volgde hij Raffles, door de biljartkamer en over de brede gang naar een fraai gemeubeld vertrek, hetwelk de vice-president ten dienste stond, indien hij ongestoord een van zijn vrienden wilde ontvangen.

Raffles sloot aanstonds de deur, trok er het dikke velours gordijn over, na de schakelaar van het elektrische licht

te hebben omgedraaid, voerde Brand naar een gemakkelijke stoel, duwde hem erin, strekte zelf zijn lang, lenig lichaam uit in een lederen fauteuil, en begon toen glimlachend:

— Wel Charles, hoe bevalt Londen je nu, vergeleken met de sneeuwvlakten van Alaska?

— O, het is hier bepaald drukker, antwoordde Brand.

— Je hebt gelijk, amice, de Oxford Street is wel wat levendiger dan Fort Wrangel. En de mensen?

— O, die ontlopen elkander niet veel, gaf Brand ten antwoord. Alleen is de schurkerij daarginds wat meer openbaar en treedt zij duidelijker aan de dag, dat is het enige verschil. Waarom vraag je me dat?

— Och, het is maar een soort van inleiding. Ook ik zou gaarne een vergelijking maken. Ik geloof dat de roof van een parelsnoer hier te Londen minder bezwaarlijk is dan een gevecht tegen gouddelvers, aan de oevers van de Joekon.

— Dat hangt geheel van de omstandigheden af, zei Brand. Ik begrijp natuurlijk zeer goed waar je heen wil. Het zijn de parelen van die mooie Hongaarse dame, die je hebben aangetrokken. Daarom ontkende je natuurlijk dat je haar ooit gezien had.

— Ja. Dat leek mij verstandiger, met het oog op... latere plannen.

— Maar ze zal zich jou nog wel herinneren.

— Dat komt er minder op aan; de hoofdzaak is, dat ik niet laat blijken haar te kennen. Ik heb gelezen dat zij weer in hetzelfde huis zijn getrokken, dat zij bewoonden voor hun reis naar Caïro.

— Ja, Drury Mansions, niet ver van Pall Mall. Het is een prachtig oud huis, dat zij geheel bewonen.

— Ik weet het, en ik ken het. En laat ik je maar zeggen, dat dat huis veel te duur voor hen is.

— Veel te duur? hernam Brand verwonderd. Hoezo? Hirlap is toch schatrijk?

— Slechts in schijn, amice. Hij heeft buitengewoon onvoordelig gespeculeerd

in de laatste tijd.

— Maar als hij geld verloren heeft, hoe kwam hij dan aan het bedrag voor dat collier?

— O, een paar millioen francs kon een man in zijn omstandigheden nog wel vinden. Ik neem natuurlijk aan, dat het betaald is.

— En nu je plannen?

— Die zijn in een paar woorden deze: ik zou gaarne dat parelcollier bezitten. Ik heb er vroeger eens een korte beschrijving van gelezen, en ik weet dat het meer waard is dan twintig millioen francs.

— Maar je zult geen gelegenheid hebben om je voorbereidselen te maken. Overmorgen is de soirée.

— Dat is inderdaad erg kort, en ik zal je dan ook moeten verzoeken, Charles, voor een paar uitnodigingen te zorgen. Ik geloof dat ik dat wel aan jou zal kunnen overlaten. Ik heb dan gelegenheid het huis nogmaals grondig te bestuderen, er de gewoonten van te leren kennen, en wie weet zijn de omstandigheden zo gunstig, dat ik kans zie, reeds diezelfde avond dat kostbare sieraad van eigenaar te doen veranderen.

Het bleek dat er ongeveer tachtig gasten uitgenodigd waren, en men zou dansen, een paar uitnemende zangers waren geëngageerd, er zou een beroemd cabaretier optreden, en de intieme vrienden, ten getale van een twintigtal, Lord Aberdeen was daar niet bij, zouden blijven souperen.

Op de avond van de soirée trokken de beide vrienden naar het prachtige, oude huis, dat van de kelder tot de zolder verlicht scheen te zijn, en waar nog voortdurend fraaie, glanzende limousines voorreden, ofschoon het reeds tamelijk laat was.

Die laatkomers waren dan ook waarschijnlijk degenen, die aan het souper genodigd waren.

Toen de deur geopend werd door een huisknecht, zag Raffles tot zijn grote verbazing een kolossale politieagent in de vestibule staan, met zijn handen op zijn rug. Hij keek van de agent naar de huisknecht, zag dat deze zeer bleek was, en vroeg:

— Wat is er? Wat is hier gebeurd? Je kunt het mij zeggen, man, ik behoor tot de gasten, hier is mijn kaartje, ik ben Lord William Aberdeen. Er is toch niemand dood? Een plotseling ongeval?

— Neen, mylord, antwoordde de huis-knecht met een trillende stem. Het is gelukkig geen sterfgeval, maar het is niettemin heel erg. Zoëven heeft miss Hirlap ontdekt, dat haar prachtig parel-snoer gestolen is.

HOOFDSTUK II

RAFFLES MAAKT GEVOLGTREKKINGEN

Heel even fronsten zich de wenkbrauwen van Raffles, want de tijding klonk hem al zeer onaangenaam in de oren, en toen zei hij:

— Hoe is dat mogelijk, man? Mevrouw zal het sieraad toch wel de gehele avond gedragen hebben?

— Dat deed zij juist niet, mylord. Mijnheer Hirlap was een weinig bevreesd u begrijpt wel, zoveel gasten in huis, en enige hulpbedienden en hij verzocht haar, nog wat te wachten, en dan alleen maar het parelsnoer te tonen.

— En mevrouw ontdekte de diefstal?

— Wel, geen kwartier geleden, toen zij naar haar boudoir ging, en de muur-safe opende, waar het collier bewaard werd, in een fraai bewerkt stalen kistje. Maar excuseer mij, mylord, ik weet niet of gij wilt binnentreden of weer heengaan. De agent zal daartegen wel geen bezwaar hebben.

— Volstrekt niet, antwoordde de man der wet glimlachend. Want ik heb immers de heren zien binnentreden.

En op een verwonderde uitroep van Brand vervolgde hij:

— Mijnheer Hirlap heeft natuurlijk dadelijk de politie opgebeld, er is een inspecteur met drie mannen boven, en niemand mag voorlopig het huis uit.

— Dat spreekt vanzelf, zei Raffles bedaard. Men zal de dames en heren willen fouilleren. Ik moet echter reeds nu zeggen, dat ik niet goed begrijp, hoe een der gasten er in is kunnen slagen, tijdens de ontvangst, de diefstal te plegen. Ik

ben zeer nieuwsgierig, hier zijn onze jassen vriend, wij willen toch even naar boven gaan, in de wetenschap, dat deze agent ons ongemoeid weer zal laten vertrekken.

Raffles voelde hoe de handen beefden die de zware pelsen aannamen, en hij vroeg:

— De hulpbedienden mogen natuurlijk ook niet vertrekken?

— Zeer zeker niet, mylord, en toch zijn zij allen van een voortreffelijk adres, zij hadden de beste getuigen.

Raffles haalde onmerkbaar de schouders op, want hij wist maar al te goed wat men in vele gevallen van die getuig-schriften te denken had.

Er heerste in het grote huis een vreemde stilte, toen de beide mannen naast elkaar de fraaie trap bestegen, van Carrarisch marmer, met vergulde leuning, die naar de eerste verdieping voerde.

Voor de brede, gesloten vleugeldeuren stond een tweede agent op post, met een bars gezicht, die aanvankelijk beslist weigerde, de beide gasten binnen te laten, en pas bezweek voor het logisch argument van Raffles, dat zij toch zeker niet zouden verlangen binnen te worden gelaten, om daar misschien te worden gefouilleerd, als zij zelf de daders van de diefstal waren.

En nu stonden zij daar aan het begin van een schitterend verlichte zaal, die in een paleis niet zou misstaan, maar die wel wat geleek op een zaal van het

slot van de Schone Slaapster uit het sprookje.

Alle stoelen waren bezet door onbeweeglijke dames, en even onbeweeglijk leunden de heren tegen de wand, tegen de lambrizing van de hoge estrade, waar het orkestje zat, tegen de vleugelpiano, en in enkele gevallen leunden zij in het geheel niet. Het fouilleren scheen in volle gang te zijn.

De zaal had een klein zijvertrek, met een andere uitgang op de gang, en daarheen werden, twee aan twee, de gasten gevoerd, telkens twee mannetjes of wijfjes, die daar aan de lijve onderzocht werden, hetzij door twee agenten, hetzij door een in allerijl ontboden vrouwelijke detective, die uiteraard heel weinig tijd nodig had om de paar flardjes zijde te doorzoeken, waarmede de huidige soiréebezoekster zich kleedt.

De heren namen wat meer tijd in beslag, en niet allen waren even geduldig. Sommigen vloekten op zulk een schilderachtige wijze, die men van deftige gasten niet zou hebben verwacht, maar of zij vloekten of zich onderwierpen, onderzocht werden zij allen, en dat wel zeer nauwkeurig, waarna zij pas mochten vertrekken, en dan onmiddellijk het huis moesten verlaten.

Niet ver van de estrade stond het echtpaar Hirlap. De man en vrouw gaven elkander niet veel in bleekheid toe, maar de vrouw was niettemin nog altijd van een bedwelmende schoonheid, met haar nachtzwarte ogen, haar ravenzwart, glanzend haar, haar olijkleurig ovaal gelaat, en de kleine, als parelen glanzende tanden, tussen de volle, rode lippen.

Hirlap was wel een hoofd kleiner dan zijn vrouw, vierkant, fors gebouwd, met een aankomend buikje, en een dichte, gitzwarte knevel onder een enigszins gekromde neus.

Hij trok voortdurend zenuwachtig aan de knevelpunten en wisselde nu en dan op fluisterende toon een paar woorden met zijn vrouw, die nauwelijks naar hem scheen te luisteren.

Zij speelde nerveus met haar waaier, en liet haar zwarte ogen in het rond gaan, alsof zij al die dames een voor een

verdacht, die daar nu als stenen beelden langs de wanden zaten.

Bedienden waren er in het vertrek niet te zien.

Degenen, die bediend hadden, had men zeker het eerst gefouilleerd.

Een paar oude, zeer deftige dames, met uiterst korte rokjes stonden op het punt, in zwijm te vallen.

De musici, vier in getal, zaten met uitgestreken gezichten op hun stoelen achter de palmen, en keken nu en dan op hun horloge, want na deze soirée moesten zij er nog een opluisteren met hun muziek, die pas om een uur in de nacht zou beginnen, en dit ellendige voorval zou misschien een streep door hun rekening halen.

Brand en Raffles gingen langzaam door de zaal, en hier en daar werden zij nieuwsgierig achterna gekeken.

Zes of acht van de genodigden kenden Lord Aberdeen, en het was duidelijk, dat ook de gastvrouw zich hem herinnerde.

Zij hief een lusteloze hand naar hem op, toen hij op haar toetrad, en diep voor haar boog, en zei:

— U hebt natuurlijk reeds van het geval gehoord, mylord?

— In de häll, van de portier, mevrouw antwoordde Raffles. Het is een treurige geschiedenis, en ik achtte mij verplicht, nadere berichten te gaan inwinnen en de hoop uit te spreken, dat het kostbare snoer weer aan de dag zal worden gebracht. Sta mij toe dat ik u mijn secretaris, mijnheer Charles Brand voorstel.

De schone vrouw neeg licht en tadelijk onverschillig het hoofd, en Brand zag, niet zonder innerlijke verontwaardiging dat zij een secretaris niet hoger stelde dan haar satijnen balschoentjes.

Hij liet zijn blikken eens in het rond gaan, en zag Andrew Birkenhead een eind verder tegen de vleugelpiano leunen.

Het was een lange, knappe jongen, breed geschouderd, iemand die veel aan sport deed naar het scheen, met een langwerpige, een weinig gebruint gelaat, waarin twee amandelvormige ogen glansden. Het gelaat was mooi, maar

aantrekkelijk had Brand het nooit gevonden. Er lag een uitdrukking op die hem volstrekt niet beviel, grenzeloze hoogmoed, zelfzucht, cynische spot.

Men vertelde dat hij rijk was, en dat hij later nog meer te wachten zou hebben, als zijn vader stierf. Hij was vrijgezel en bewoonde een fraai ingericht appartement op de eerste verdieping van een groot huis, aan de King Albert Lane.

Hij speelde op dit oogenblik verveeld met een dun gouden potloodje, dat hij uit zijn zak had gehaald, en had nu en dan moeite een geeuw te onderdrukken.

Raffles had zich intussen tot de heer des huizes gewend, en sprak ook tot hem enige woorden van sympathie.

Hirlap scheen hem tamelijk ongeduldig aan te horen, beet zich op de lippen, en zei tenslotte:

— Als de politie haar plicht doet, mylord, dan zal zij mijn vrouw weer in het bezit van haar parelen stellen. Het is te dwaas, dat die zo maar eensklaps verdwenen zouden zijn.

— Eensklaps, zegt hij? zei Raffles, met een blik op de schone vrouw, die aan een grote ontroering ten prooi scheen te zijn. Mag ik vragen wanneer mevrouw de parelen voor het laatst gezien heeft?

— Om negen uur deze avond, mylord, antwoordde zij haastig.

— En om tien uur waren zij verdwenen? zei Raffles op levendige toon. Ja, dat is zeker een merkwaardig geval. Dan moet het natuurlijk gedaan zijn door iemand, die de inrichting van het huis uitmuntend kent en die, als ik het zo mag zeggen, deskundig is. Het is niet zo gemakkelijk binnen een uur tijds een slot van een kast, en vervolgens dat van een stalen kistje te forceren.

— Er is niets geforceerd, mylord, zei mevrouw Hirlap. De kastdeur zowel als het kistje zijn met een sleutel geopend.

— Zo waarlijk, hernam Raffles langzaam. Dat maakt de zaak niet duidelijker. Hoe kwam de dief aan die sleutels? Gij hebt ze natuurlijk niet bij u gedragen?

— Natuurlijk niet, mylord, antwoordde Constance Hirlap, een weinig onge-

duldig. Hebt gij ooit gehoord dat een vrouw sleutels bij zich draagt, als zij in avondtoilet is gekleed?

— Dat is waar, dat zou bezwaarlijk gaan, tenzij zij ze aan een koordje om de hals droeg, zei Raffles met een lichte glimlach.

— Nu, dan heeft de dief ze natuurlijk weggenomen, mylord, de sleutels bleken, toen wij het gingen onderzoeken, nog altijd te liggen op de plek, waar zij zich steeds bevinden, in de kleine brandkast van mijn man, die in zijn particuliere werkkamer staat. Die kast was dicht, mijn man had er de sleutels van in zijn zak en zo moeten dus de deur zowel als het kistje met nagemaakte sleutels geopend zijn.

Het bleef een oogenblik stil, en toen scheen Raffles het er voor te houden, dat het onderwerp was uitgeput, want hij ging op een luchtige toon tot iets anders over, nam met een buiging afscheid, want de inspecteur was zoëven binnengetreden, en liep haastig op het echtpaar Hirlap toe.

Intussen vorderde het onderzoek gestaadig, het aantal gasten dunde, en er waren er nu nog maar tien in de zaal, maar nog altijd was er niets gevonden van het kostbare parelsnoer, dat uit drie rijen bestond, ieder van omstreeks een halve meter lengte.

Telkens ging de zijdeur open, twee gasten verdwenen, de deur ging weer dicht, en de stilte viel in de grote zaal, die nu een doodse indruk maakte, nu alle aanwezigen daar zo onbeweeglijk zaten, de muziek zweeg, en met alleen nu en dan een paar woorden op fluisterende toon gesproken.

Raffles en Brand hadden zich naar een afgezonderd hoekje van de zaal begeven, en toen zij daar waren, en geen vrees behoeften te koesteren, dat zij beluisterd zouden worden, vroeg Brand verbaasd:

— Begrijp jij er iets van?

— Het is zeker een vreemde kwestie, antwoordde Raffles peinzend. Het zou natuurlijk gedaan moeten zijn door een van de vaste bedienden, want ik kan mij volstrekt niet voorstellen, hoe een van de gasten, hoe knap hij dan ook

mag zijn, de gelegenheid zou hebben gevonden die sleutels na te maken, die volgens het zeggen van Constance Hirlap, steeds in de brandkast van haar man liggen. Nu, de politie zal het mischien vannacht wel uitzoeken.

— Daar ziet het anders niet naar uit, Edward, meende Brand. Kijk maar, nu zitten er nog twee heren, en ik zou eerder aannemen dat ik het zelf gedaan had, dan die beide oude mannetjes met hun schaapachtige gezichten.

Inderdaad zaten er, vlak naast elkaar, als een hedendaagse Siamese tweeling, twee kleine, oude heertjes, die sprekend op elkander geleken, die samen nog een half dozijn haren hadden, die ieder een monocle in het linkeroog hielden geklemd, en die daar, met de magere, witte handjes op de spitse knieën gesteund, heel achter op hun stoel zaten, zodat hun lakschoenen de vloer niet raakten, en die eruit zagen als twee parkietjes op een stokje.

Zij bibberden van zenuwachtigheid, en wierpen angstige blikken in de richting van de deur, alsof er iets te vrezen kon zijn voor die tweelingen, die gezamenlijk een der grootste firma's in katoenen goederen dreven. Zij waren zeventig jaar, zij waren verscheidene malen millionnair, zij waren lid van het Lagerhuis, soms tegelijk, en soms om beurten, neen, dat waren zeker geen juwelendieven.

Als laatsten wipten zij tegelijk van hun stoelen, en trippelden achter elkander weg, juist als twee muisjes, die haastig hun hol opzoeken.

Het volgende ogenblik waren zij verdwenen.

En nu waren er geen andere personen meer in de zaal als het echtpaar Hirlap, Andrew Birkenhead, Raffles en Brand, en de inspecteur van politie.

— Moet ik ook gefouilleerd worden? vroeg Birkenhead op spottende toon.

De echtgenoot van de beroofde dame wierp hem een duistere blik toe, en zei toen kortaf:

— Ik kan niet inzien, waarom jij een uitzondering zou moeten maken, Birkenhead. Beteren en ouderen dan jij hebben zich moeten onderwerpen.

Constance wierp haar man een felle

blik toe, en wendde zich toen schouderophalend af.

De inspecteur zei rustig:

— Het spreekt vanzelf, mijnheer, dat er niet de minste aanleiding voor mij bestaat, voor u een uitzondering te maken.

— En die beide heren? vroeg Birkenhead, met een hoofdknik in de richting van Raffles en Brand.

— Die zijn, naar mijn mannen mij mededeelden, binnengekomen nadat de diefstal ontdekt was, mijnheer, antwoordde de inspecteur koel. Wees zo goed, en begeef u naar de aangrenzende kamer.

Birkenhead haalde zijn schouders op, boog hoffelijk voor zijn gastvrouw, kuste haar de hand, stak Hirlap twee vingers toe, en liep toen met opgericht hoofd naar de deur, waarachter hij verdween.

— Hij zal toch niet...? begon Brand op fluisterende toon.

— Dat komt mij niet waarschijnlijk voor, Charles. Hij is rijk, en als hij dat parelsnoer had willen hebben, zou hij het op een andere wijze wel machtig hebben kunnen worden. Ik geloof dat Mevrouw Hirlap op zijn eerste vraag bereid zou zijn, hem naar het einde van de wereld te volgen. Ik heb de blik gezien, waarmede zij hem nakeek.

— Maar wie is dan de dief, hernam Brand op een toon van de grootste verbazing. Alle gasten zijn nu gefouilleerd.

— Vast en zeker een van de bedienden, amice. Die alleen kunnen in staat worden geacht, zich op een sluwe wijze in het bezit te stellen van de sleutels, teneinde ze na te laten maken. Het is zeker een zware slag voor Hirlap, in zijn omstandigheden. En laten wij nu maar heengaan; zij zullen onze aanwezigheid wel weinig op prijs stellen.

Een ogenblik daarna namen zij met een paar goed gekozen woorden afscheid van het zwaarbeproofde echtpaar, en niemand verzette zich tegen hun vertrek.

Zij reden naar het huis in de Cromwell Road terug, begaven zich ter ruste, en toen Brand de volgende ochtend de ontbijtkamer binnentrad, vond hij daar

Raffles reeds gezeten aan de tafel, met een nummer van de Daily Mail in zijn hand, en een zonderlinge uitdrukking op zijn gelaat.

— Goede morgen, Edward. Zeker iets merkwaardigs gelezen?

— Hoezo? Verraadt mijn gezicht dat? Nu, het is in elk geval wel iets bijzonders.

— Het betreft zeker de zaak van de diefstal in Drury Mansions?

— Precies!

— Is de dief gevonden? Was het werkelijk een van de bedienden?

— Dat weet ik niet, want men heeft

bij geen van die lieden ook maar een spoor van de juwelen gevonden, ofschoon hun kamers, voor zover zij binnenshuis wonen, met de grootste zorgvuldigheid zijn doorzocht. Men heeft zelfs de vloer opengebroken.

— Dat is zonderling, riep Brand uit. En de Hirlaps zullen misschien die slag niet te boven komen.

— Dat geloof ik toch wel, kwam Raffles langzaam. Want je moet weten, het blijkt mij uit dit bericht, dat mijnheer Yan Hirlap het parelsnoer van zijn vrouw voor de volle waarde verzekerd had.

HOOFDSTUK III

WIE ROOFDE DE PARELEN?

Brand was tegenover Raffles gaan zitten, en herhaalde verwonderd:

— Waren ze verzekerd?

— Ja, en zoals ik zeg voor het volle bedrag in Engels geld, achttien duizend pond.

— Is hem dat bedrag al uitbetaald?

— Ho ho, zo vlug gaat dat natuurlijk niet. Achttien duizend pond is een groot bedrag, en de Verzekeringsmaatschappij wil natuurlijk eerst eens afwachten of de dief, of althans de parelen niet te voorschijn komen. Ik geloof dat er een termijn van drie weken voor zulke dingen geldt.

— En geen spoor van de dief?

— Geen schijn of schaduw.

— Zelfs geen vermoeden?

— Geen vermoedens hoegenaamd. De bedienden zijn reeds lang in dienst van de Hirlaps, en men vraagt zich af, hoe een hunner erin had kunnen slagen, zich tijdelijk meester te maken van de sleutels, die in de brandkast bewaard werden.

Raffles bleef een ogenblikje met de hand onder het hoofd naar buiten staren in de witbesneeuwde tuin, die zich uit-

strekte achter het huis, en dacht blijkbaar ingespannen na.

Hij las het korte bericht betreffende de diefstal nog eens over, en zei toen:

— Er zijn in deze zaak enige merkwaardige bijzonderheden, amice, die mijn aandacht hebben getrokken. Zo bijvoorbeeld het uur van de diefstal. Hoe wist de dief zo nauwkeurig, dat mevrouw Hirlap haar parelen gisteravond niet zou dragen?

— Nu, dat kan hij immers in de balzaal gezien hebben.

— Dan toch alleen maar, als hij tot de gasten, of tot het bedienend personeel heeft behoord. De gasten kunnen wij reeds buiten beschouwing laten; blijven over de bedienden. Wij moeten dus aannemen, dat de bediende die het deed, de gelegenheid heeft gevonden, ten eerste om uit de zaal te eclipseren, ten tweede naar het boudoir van zijn meesteres te gaan, ten derde om daar de kast en het kistje te openen, om ten vierde en ten slotte het geroofde snoer zo goed te gaan verbergen, dat zelfs de goeiefendste speurneuzen van Scotland Yard het niet konden vinden.

— Hij had er een uur de tijd voor, Edward.

— Neen, dat had hij niet, of zijn afwezigheid had aanstonds door de butler, die het bevel over de bedienden voerde, moeten worden opgemerkt.

— Misschien heeft de butler zelf...

— Daar is helemaal geen sprake van. Mevrouw Hirlap verzekert, dat hij de gehele avond in de zaal is geweest.

— Een van de hulpbedienden misschien?

— Als je mij dan maar eens wilt zeggen, hoe die man in het bezit van de sleutels is gekomen.

— Dan geef ik het op.

— En mij prikkelt dit juist tot een nader onderzoek, Charles. En daarbij word ik niet in de eerste plaats geleid door mijn teleurstelling, omdat het parelsnoer aan mijn neus is voorbijgegaan, ofschoon ik het natuurlijk niet geheel en al kan wegcijferen. Je weet hoeveel belang ik stel in soortgelijke, min of meer geheimzinnige diefstallen. Zullen wij eens een kijkje gaan nemen?

— Wat bedoel je? Wil je je met de zaak bemoeien als Lord Aberdeen?

— O neen. Dat zou veel te gevaarlijk worden. Integendeel, wij zullen ons uiterlijk zo volkomen veranderen, dat wij nauwelijks elkander zullen herkennen.

— Wij zullen ons voordoen als detectives, en ik ben er van overtuigd, dat er zonderlinge dingen aan het licht zullen komen.

Brand was snel op zijn ontbijt aangevallen, en zei:

— Natuurlijk ben ik tot je dienst. Ik weet niet wat je vermoedt of denkt, maar ik zie aan je gezicht dat je een of ander bepaald spoor wilt volgen.

— Misschien, antwoordde Raffles glimlachend. Laten wij ons een beetje haasten, want het huis zal wel spoedig even vol zijn met journalisten en particuliere detectives, als een krentenbroodje met krenten. En ik wil niet dat wij worden afgewezen.

— Je denkt toch niet aan Andrew Birkenhead, Edward?

— O, ik geloof dat dat jongmens tot zeer veel in staat is, antwoordde Raffles schouderophalend, maar ik geloof niet

dat hij dit gedaan heeft. Ik herhaal je, dat er niet het minste motief voor zou zijn.

— Maar hij zou in tijdelijke geldverlegenheid hebben kunnen zijn, Edward, en mevrouw Hirlap gevraagd hebben, hem het collier te geven. En zij zou dan die komedie op touw hebben kunnen zetten.

— Onzin, Charles. Dat strookt volstrekt niet met haar aard. Bovendien zou zij dan zeker wel een ander tijdstip hebben uitgekozen. Ik ben er vast van overtuigd dat het collier inderdaad uit het juwelenkistje is weggenomen. En voor ik het vergeet, ik moet je nog even wijzen op het eigenaardige feit, dat de dief dat hele kistje niet heeft meegenomen, hetgeen nog te begrijpen is, al was het dan ook niet groot, maar dat hij er een paar kostbare armbanden, ringen en oorhangers in heeft laten liggen en dat is veel minder begrijpelijk. Ben je klaar? Dan zullen wij aan het werk gaan.

De beide vrienden stonden van tafel op, trokken hun dikke jassen aan, want het was bitter koud, begaven zich op weg, riepen in een zijstraat een taxi aan, en lieten zich tot op een vijftigtal meters brengen van Raffles' huis in de Victoria Street, zo gelegen, dat hij het ongezien aan de achterzijde kon binnengaan en waar 'n waar arsenaal was aangelegd van allerlei vormommingsmiddelen, pruiken, valse baarden, kleurstoffen uniformen en livreen, en een grote collectie kleren, van haveloze bedelaarsplunjes af tot generaalsuniformen.

Dat alles was uitnemend verborgen in goed afgesloten, onvindbare kasten, en hier was het, dat de beide mannen zich, het was toen omstreeks tien uur in de ochtend, met de meeste zorg gingen vermommen.

Een half uur later stonden zij weer op straat. In hun binnenzakken hadden zij alle nodige papieren, om aan te tonen, dat zij waren de beide compagnons van de firma Buster en Sweetpie, Informatie-bureau en « Opsporingen van allerlei aard. »

Zij hadden wel gezorgd, goed gekleed te zijn, uit vrees dat zij anders in het geheel niet zouden worden toegelaten.

Raffles schelde aan, dezelfde huisknecht van gisteravond deed hem open, maar hij zag wel dadelijk aan het gezicht van de man, dat deze hem volstrekt niet herkende.

De huisknecht-portier keek de heren een weinig wantrouwend aan, die al in de vestibule stonden en Raffles begon met radde stem:

— Luister jij eens, vriend. Breng jij ons eens dadelijk bij mevrouw Hirlap. Wij komen in verband met de diefstal van gisteravond.

— Detectives? vroeg de man tamelijk onwillig. Er zijn er hier vanochtend al vier geweest.

— Dat is wel mogelijk, maar die heeten geen van allen Buster en Sweetpie, antwoordde Raffles hooghartig, en die wilden ook niet mevrouw, maar mijnheer Hirlap spreken.

— Dat is zo, zei de huisknecht verrast. Hoe kunt gij dat weten?

— O, wij weten alles, liet Brand zich hooghartig horen. Er is niets dat ons ontgaat. Als het parelsnoer gevonden kan worden, dan zullen Buster & Sweetpie het vinden. Dien ons maar spoedig aan, en bij mevrouw.

— Nog een ogenblik, vriend, zo hield Raffles hem terug, toen de huisknecht reeds naar de monumentale trap wilde lopen. Wat heeft mijnheer Hirlap met die vier detectives gedaan?

— Onmiddellijk weggestuurd. Hij zei dat de politie het wel af kon.

— En, zijn er nog geen journalisten geweest?

— Drie en twintig, mijnheer, waaronder zeven dames.

— Parbleu, dat is een heel leger, riep Raffles met een gebaar van schrik. En heeft mijnheer Hirlap die allen te woord moeten staan?

— De eerste drie. De anderen heb ik dadelijk af moeten poeieren. Hij zei dat het hem de keel uithing, en zij moesten maar naar Scotland Yard gaan. Mijnheer zei, dat zijn huis geen kroeg was, waar men maar in en uit kon lopen.

— Zeer juist opgemerkt. Zeer juist, prees Brand. Al die verslaggevers bederven de zaak maar. En wijs ons nu de weg man, een beetje vlug is ook goed.

De huisknecht ging de trap op, en Raffles en Brand volgden hem op de voet.

Nu liepen zij weer langs dezelfde grote zaal, waar zij de avond tevoren geweest waren, en die daar nu leeg en verlaten lag, onder het valse licht van de wintermorgen, dat door de vier grote, dubbele ramen naar binnen drong.

Een werkster was bezig, op de grond liggend, de parketvloer te boenen.

Zij liepen verder, gingen nog een trap op, betraden een gang, en toen zei de huisknecht:

— Wacht hier een ogenblik, ik zal mevrouw vragen of zij u wil ontvangen.

— Ik durf er op wedden, dat zij het doen zal, zei Raffles, en hij hield de huisknecht een gouden souverein voor.

De man zette grote ogen op, glimlachte sluw, liet het geldstukje snel in zijn vestzak verdwijnen, en zei toen fluisterend:

— Buster en Sweetpie zijn de beste speurders van heel Londen, daar wil ik wel een eed op doen.

De huisknecht klopte op een deur, trad binnen, bleef slechts enkele tellen weg, toen ging de deur weer open en hij riep in de gang:

— Mevrouw verzoekt de heren binnen te komen.

Hij wierp de beide gewaande detectives in het voorbijgaan een dankbaar knipoogje toe, en toen stonden Raffles en Brand in het volle licht tegenover Constance Hirlap, in hetzelfde boudoir, waar de diefstal gepleegd was.

Ieder ander zou misschien een weinig geïntimideerd zijn geweest, maar Raffles was te zeer overtuigd van het voortreffelijke zijner vermomming, dan dat hij voor een herkenning beangst had kunnen zijn.

De mooie vrouw zat op een rustbank, maar het was duidelijk dat zij daar pas zoëven had plaatsgenomen, want haar secretaire stond open, en het scherpe oog van Raffles zag op het blad aanstonds een ten halve voltooid brief liggen, waarvan de inkt nog nauwelijks droog kon zijn.

Het was duidelijk te zien dat Constance Hirlap nerveus was, en ten prooi aan

grote onrust.

Zij droeg een kostbaar négligé, dat haar ranke leden op het voordeligst deed uitkomen. Zij stond nu op, kwam de bezoekers een paar passen tegemoet, en zei:

— Ik heb er in toegestemd, heren, u een ogenblik te woord te staan, maar ik moet u, om te beginnen, vragen, waarom u zich niet tot mijn echtgenoot hebt gewend.

— O, mevrouw, een man weet van dergelijke zaken meestal zo bedroefd weinig af, antwoordde Raffles op dezelfde radde toon. Wie zou beter dan een vrouw op de hoogte kunnen zijn van alles wat haar juwelen betreft? Wij hebben zelfs geen seconde aan mijnheer Hirlap gedacht.

— En gelooft gij werkelijk, dat gij mij nog van enig nut zult kunnen zijn? vroeg Constance schouderophalend.

— Wij vinden alles, mevrouw, zei Brand rustig.

— Maar in dit geval vrees ik toch, dat uw moeite wel tevergeefs zal zijn, mijnheer, hernam de mooie vrouw.

— Dat kan men nooit weten, mevrouw hernam Raffles bedaard. Sta ons slechts toe, u enkele vragen te stellen, en hier de omgeving eens op te nemen, en dan zou het mij volstrekt niet verwonderen, als wij enige hoop konden geven. Apropos, blijft mijnheer Hirlap de gehele dag thuis.

— Neen, dat is althans zeer onwaarschijnlijk. Hij zal wel aanstonds naar zijn kantoor in de stad gaan.

— Het kan niet mooier, hernam de gewaande Buster handenwrijvend. Wat zeg jij, Sweetpie, kon het wel mooier?

Brand begreep volstrekt niets van de geestdrift van zijn compagnon, maar hij antwoordde toch onmiddellijk, dat het niet mooier kon.

Constance keek hen om beurten met hoog opgetrokken wenkbrauwen aan, wilde een opmerking maken, bedacht zich, trad vlug op haar schrijfbureau toe, deed er de klep van dicht, zodat de brief aan het oog onttrokken werd, en zei toen:

— Gij kunt het boudoir onderzoeken, mijna heren. Ik heb wel een kwartier

voor u.

— Dat zal ruimschoots voldoende zijn, mevrouw, antwoordde Raffles. Laten wij maar beginnen met de muurkast en het fatale kistje.

— Dit is de kast, zei Constance, wijzende op een klein kastje in de muur, met een deurtje, niet groter dan de zitting van een gewone stoel.

Het was ongeveer op schouderhoogte aangebracht in een dam, tussen twee der ramen.

— Die kastjes zijn een beetje kwetsbaar, mevrouw, zei Raffles glimlachend, want wie hun aanwezigheid kent, die zou ze, bijvoorbeeld, wel eens aan de buitenkant kunnen aantasten.

— Dat is in dit geval onmogelijk, mijnheer, zei mevrouw Hirlap direct. Men zou die plek van buitenaf slechts met een hoge ladder kunnen bereiken.

— Maar als men eens op de vensterbank ging staan, merkte Brand op.

— Dan zou men zich met één hand moeten vasthouden, collega, om met de andere te kunnen werken en dat is inderdaad wel wat riskant, zei Raffles. Ik dacht eigenlijk aan de aanwezigheid van een balkon. Nu, het is duidelijk te zien dat de achterwand volmaakt ongeschonden is; wij hebben alleen met het deurtje te doen. Ik zie dat dit alles zeer nieuw is, mevrouw.

— Mijn man heeft dat kastje pas twee maanden geleden laten aanbrengen, mijnheer.

— Aha. Dus kort na de aankoop van het parelsnoer?

— Een paar weken daarna.

— Gij zijt natuurlijk zeer verheugd, dat het snoer verzekerd is?

— Wat kan mij het geld schelen? Het snoer was uniek, en dat wil ik terughebben, niet de verzekeringsom, riep Constance op driftige toon.

— Die zienswijze is volkomen begrijpelijk, als men zich op het standpunt van een schone vrouw stelt, hernam Raffles. Verzekerde uw man het snoer onmiddellijk, als ik vragen mag?

— Een week na de aankoop ongeveer.

— Dus die drie dingen geschieden zo om en nabij tegelijk: het kopen van het snoer, het verzekeren, en het aanbrengen

gen van dit kastje. Kenden de bedienden de aanwezigheid hiervan?

— O, zeker. Zij hadden de werklieden aan de arbeid gezien.

Raffles had het slot aandachtig bekeken, dat in het stalen deurtje was aangebracht, en zei:

— Dat is een vrij ingewikkeld slot, een Lipsslot en die opent men niet, mevrouw, of men zou ze met dynamiet moeten opblazen. Ja, dit is natuurlijk geopend met een sleutel; ik kan u zeggen, mevrouw, met een juweel van een sleutel. Ja... ja... dit is werkelijk prachtig werk. Geen krasje, geen deukje, en ik geloof zelfs geen vingerafdruk. Een bekwaame dief, mevrouw, in zijn soort een genie.

Raffles had dit alles snel gezegd, terwijl hij door zijn loupe de omgeving van het slot bekeek.

Het deurtje was van gepolijst staal, met een enkel randje ter versiering erin gegraveerd, maar de gehele oppervlakte blonk als een spiegel, en er was geen spoor van een vingerafdruk op te zien.

— Een sluwe dief, mevrouw, een deksele slimmerik, zei Raffles vol bewondering. Die man heeft zich van gummihandschoenen voorzien, ofwel hij heeft de deur zelfs niet aangeraakt, keurig, om je hoedje voor af te nemen, mijn hulde. Collega, ik roep je tot getuige, dat wij hier te doen hebben met een meester in zijn vak.

Brand had met de grootste verbazing toegelisterd. Speelde Raffles comédie, of meende hij dit?

Hij keek een ogenblik naar hem en aan het schitteren van zijn ogen, dat hij niet kon onderdrukken, zag hij dat Raffles meer dan ooit een bepaald spoor volgde.

HOOFDSTUK IV.

EEN VREEMDE UITKOMST

Constance Hirlap had weer op de sofa plaats genomen, en keek een weinig ongeduldig toe, tot zij tenslotte vroeg:

— Geloofst gij werkelijk, mijnheer Buster, dat dit onderzoek tot enig resultaat zal leiden?

— Ongetwijfeld, mevrouw, mits het maar lang en grondig genoeg wordt voortgezet, antwoordde Raffles, terwijl hij even naar haar omkeek.

De fout van alle detectives, hetzij in de werkelijkheid, hetzij op het toneel of in romans, is, dat zij te spoedig hun arbeid afbreken. Dat is, ziet gij, om de spanning er in te houden. Men laat het dan aan het geëerde publiek over, van de zaak te denken wat het verkiest.

— En wat denkt mevrouw ervan? vroeg Raffles.

— Ik kan u wel zeggen, dat ik er op het ogenblik nog niets van denk, hernam

de jonge vrouw spottend.

— Maar gij moet toch zelf een mening hebben, een opvatting? hernam Raffles voor een ogenblik het deurtje in de steek latend.

— Mijn opvatting is, dat mijn collier door een der hulpbedienden is gestolen en dat hij kans heeft gezien, het bijtijds buitenshuis te brengen. Het is immers best mogelijk dat hij een medeplichtige had, aan wie hij het van uit een raam heeft toegeworpen.

— Mevrouw, ik betuig u mijn hulde, riep Raffles. Dat is inderdaad een uitnemend inzicht. Zo zou het inderdaad gegaan kunnen zijn, maar dan stuit ik toch weer op het raadsel van de sleutels. Hoe kan een hulpbediende die in zijn handen hebben gekregen?

De jonge vrouw maakte een gebaar van wanhoop en gaf ten antwoord:

— Nu vraagt gij mij meer, dan waarop ik u kan antwoorden. Ik erken dat ik hiervoor geen verklaring weet te vinden.

— Zodat wij dus tot nader order, de hulpbediende maar zullen uitschakelen. Is de politie misschien van eenzelfde inzicht als gij, mevrouw?

— Ja, ook zij verdenkt de hulpbedienden. Er zijn er reeds twee in verzekerde bewaring genomen.

— Inderdaad, riep Raffles verrast uit. Dat wist ik nog niet. Nu, als mijn voorvoelens mij niet bedriegen, dan zal men hen wel gauw weer op vrije voeten moeten stellen. En dit is natuurlijk het stalen kistje.

Raffles had opnieuw de hand in het muurkastje gestoken, dat hij geopend had aangetroffen, en hield nu een klein, sierlijk bewerkt, stalen kistje in de handen.

Dit was echter gesloten.

— Mag ik u even om de sleutel verzoeken, mevrouw? vroeg hij.

— Die heb ik niet. Ik heb er nooit een gehad, antwoordde Constance. Als ik mijn juwelen wilde dragen, dan moest ik de sleutels aan mijn man vragen.

— Tamelijk omslachtig. Bevonden al uw juwelen zich in dit kistje?

— Neen, niet de sieraden, die ik bijna iedere avond droeg. Die bewaarde ikzelf in een sandelhouten doos.

— Uw man was dus verplicht, als gij hem om de sleutels vroeg, ze eerst uit zijn brandkast te gaan halen?

— Dat niet. Ze zaten aan zijn sleutelbos en die droeg hij gewoonlijk bij zich.

— Maar niet op de avond van de diefstal?

— Neen. Want toen droeg hij zijn rok en dan heeft hij natuurlijk nooit zijn sleutelbos in zijn zak.

— Zeer begrijpelijk mevrouw, en nu willen wij eens recapitulieren, als gij het goedvindt. In de vooravond hebt gij hem gezegd, dat gij het parelsnoer wilde aandoen, hoe laat was dat?

— Even na het diner, om een uur of half acht.

— Hij stelde u toen voor nog wat te wachten. Want hij vond het te gevaar-

lijk. Hebt gij het daarna nog eens gevraagd?

— Ja, omstreeks negen uur.

— Toen stemde hij toe?

— Aanvankelijk wel. De eerste gasten waren gekomen, en hij ging met mij naar zijn werkkamer, opende de brandkast, nam daar zijn sleutelbos uit, en gaf ze mij. Ik ging naar boven, naar mijn boudoir, opende het wandkastje, nam er het kistje uit, deed ook dit open, en wilde er juist het collier uitnemen, toen mijn man binnentrad, en mij zei, dat het verstandiger zou zijn, nog een uur te wachten.

— Waarom juist een uur?

— Hij had de politie ingelicht, en er zouden een paar detectives komen om tien uur, want dan waren de meeste gasten er.

— Dat is een splinternieuwe mededeling, mevrouw, die ik voor het eerst hoor. Gij hebt toen aan die wens gevolg gegeven, alles weer gesloten, en uw man zeker de sleutels teruggegeven?

— Zo is het.

— Wat deed hij er toen mee?

— Hij moet ze natuurlijk weer in zijn brandkast hebben gelegd, want daar was het, dat ik ze om tien uur opnieuw moest halen.

— Een ogenblikje. De sleutel van de brandkast kan natuurlijk niet aan de sleutelbos hebben vastgezet, daar die binnen in de kast bewaard werd. Waar was dat sleuteltje dan al die tijd?

— Mijn man droeg het aan een dun stalen kettinkje in de zak van zijn pantalon.

— Hij moest dus om tien uur met u medegaan om de kast te openen?

— Neen, dat was niet nodig, want hij maakte het sleuteltje los, en gaf het mij.

— Deed hij dat meer?

— Neen, gisteravond was het de eerste maal.

— Heeft het brandkastslot een cijfercombinatie?

— Inderdaad.

— Kende gij die combinatie?

— Neen. Mijn man moest mij ze gisteren zeggen.

Raffles speelde een ogenblik met zijn horlogeketting, keek de vrouw geduren-

de enkele ogenblikken aandachtig aan, draaide zich toen eensklaps op zijn hielen om, en greep zijn hoed.

Toen zei hij:

— Het overige weet ik natuurlijk al. Gij hebt de sleutelbos uit de brandkast genomen, en hebt daarmee het deurtje en het kistje geopend, want, nietwaar, beiden waren immers op slot?

— Alleen het kastje.

— Het stalen kistje was dus open? En het stond geopend in de dichte muurkast? Merkwaaardig. Ik heb in mijn loopbaan met heel wat juwelendieven te doen gehad, mevrouw, maar voor het eerst hoor ik van zulk een zonderlinge wijze van doen. En nu wilt gij mij zeker wel toestaan, dat ik even in de werkkamer van mijnheer uw echtgenoot snuffel?

— In de kamer van mijn man? Wat denkt gij daar dan te vinden? vroeg Constance verwonderd.

— O, dat kan men nooit weten. Een werkkamer bergt soms vele geheimen. Misschien kan de huisknecht ons wel even vergezellen; ik denk er niet aan, u moeite te veroorzaken en ik zou u gaarne overlaten aan de taak, waaraan gij bezig waart, toen wij u zo onbescheiden kwamen storen.

Constance wierp Raffles een hooghartige, koele blik toe, en zei toen:

— De stoornis betekende niet veel, mijnheer. Zij was echter volkomen nutteloos, nu blijkt, dat gij volstrekt geen vermoedens hebt.

— Vermoedens, mevrouw, ik heb meer dan vermoedens. Ik heb bijna zekerheid, antwoordde Raffles opgewekt. Neen, vraag mij op het ogenblik niets meer; wij, detectives werken graag met verrassingen. U permitteert?

Raffles wachtte het verlof niet af, maar drukte op een schelknop, en een ogenblik later verscheen de huisknecht van zoëven op de drempel.

— Mevrouw heeft gebeld? vroeg de man effen.

Constance aarzelde slechts een ogenblik en gaf toen ten antwoord:

— Ja, Parker. Je zult deze heren even rondleiden in de werkkamer van mijn echtgenoot; zij hebben daar nog iets te

onderzoeken. Is mijnheer reeds vertrokken?

— Ja, mevrouw, tien minuten geleden.

Constance knikte Raffles en Brand koeltjes toe, wendde zich af, en nam verder geen notitie meer van hen.

Achter de hielen van de huisknecht daalden de beide vrienden de trap weer af, in een brede gang, waar de knecht een deur opende, en daar stonden Raffles en Brand in een weelderig gemeubelde werkkamer, met een prachtig gebeeldhouwd ministerbureau voor een der drie brede, dubbele ramen, een monumentale boekenkast, een kleine, blijkbaar zeer solide brandkast, gemakkelijke stoelen op een duimdik, wijnrood tapijt.

Raffles ging midden in de kamer staan, keek zacht fluitend eens rond, trad op de brandkast toe, en klopte er even tegen.

Toen zei hij zacht tot Brand:

— Ja, als wij op het ogenblik wisten wat daar in zat...

Hij kuierde langzaam naar de schrijftafel, liet er snel zijn blikken overheen glijden, welke toen gevestigd bleven op een kalender vloei-map, een van die grote onderleggers, waarop men aantekeningen kan maken, en die tevens een kalender bevatten, meestal twee weken op ieder blad.

Raffles zag met de eerste oogopslag dat het vloeiblad smetteloos was en de kalender bovendien drie dagen vooruit.

Het was de twaalfde van de maand en de eerste datum op de vloei-legger was 15.

— En dat in een tijd, die toch al zo bliksemsnel aan ons voorbijglijdt, mompelde Raffles afkeurend voor zich heen.

Hij scheen iets aan de huisknecht te willen vragen, bedacht zich echter, liep naar een der zijkanten van de schrijftafel en keek in de prullemand.

Er was geen snippertje papier in te bekennen.

— Wordt die mand iedere dag geleidigd? vroeg Raffles, zich tot Parker wendend.

— Ja, mijnheer, iedere ochtend.

— Hoelaat ongeveer?

— Zodra mijnheer naar zijn kantoor vertrokken is.

— Dan heeft die plechtigheid vandaag dus al plaats gehad?

— Nog niet, mijnheer. Het meisje zou juist de kamer gaan doen.

— O, dan komt het natuurlijk wel eens voor, dat er niets weg te gooien valt.

— Hoogst zelden, mijnheer. Mijnheer Hirlap rookt veel, en hij gooit wel een paar malen per dag zijn asbakje in de prullemand leeg.

— Dan had hij gisteren zeker hoofd-pijn of zo, want er is in die mand volstrekt niets te ontdekken, vriend, zei Raffles langs zijn neus weg.

Parker kwam naderbij, hield de mand schuin, richtte zich weer op, en zei:

— Ja, er is niets in, vreemd, dat is geloof ik, nog nooit voorgekomen.

Raffles bleef een oogenblik zuigen op het uiteinde van het zilveren potloodje, dat hij ter hand had genomen, ging toen regelrecht naar de open haard, en vroeg onder het lopen:

— Die haard heeft zeker de gehele ochtend gebrand?

— Van acht uur af, mijnheer, antwoordde Parker, wiens verbazing en nieuwsgierigheid hand over hand schenen toe te nemen. U ziet wel dat het een heel grote kamer is, en die is niet zo gemakkelijk te verwarmen met de radiators van de centrale verwarming alleen. En daar mijnheer hier meestal een uur werkt voordat hij naar zijn kantoor gaat...

— Natuurlijk, natuurlijk, viel Raffles hem in de rede. Zo, zo, een ouderwets houtvuur. Daar houd ik van. Heel knus en romantisch. Afschuwelijk, die nieuwwetse radiators, zonder een greintje poëzie.

Hij bukte zich, en Brand, die er al evenmin iets van begreep als de knecht, zag dat er een trek van teleurstelling op het gelaat van Raffles verscheen.

Brand kwam naderbij en zag naast het reeds verkoalde hout een paar sigarenpeukjes, half verbrande lucifers en wat snippers papier liggen.

Raffles bukte zich nog dieper, nam een van die geschroeide snippers met de grootste voorzichtigheid op, stak hem Brand toe, en vroeg toen zacht, om niet

door de bediende te worden verstaan:

— Zie je wat dat voor papier is?

— Ik zou zeggen, dat het zwaar vloei-papier is, antwoordde Brand. Wil je mij eens zeggen, wat dit onderzoek eigenlijk betekent?

— Maar mijn hemel, Charles, heb je het dan nog niet begrepen? vroeg Raffles terug, een weinig ongeduldig. Mij dunkt dat de oplossing nogal voor de hand ligt. Ga een beetje uit het licht; ik wil eens zien wat daar ligt.

Raffles was op zijn knieën gaan liggen. Terzijde van de reeds verkoalde blokken lagen een paar grote, dunne, tot as vergane vellen papier, waarvan alleen de hoeken nog wit waren.

Het volgende oogenblik had Raffles zijn vergrootglas uit zijn zak gehaald en toen zag Brand hem tot zijn grote verbazing doende met een zakspiegeltje, dat hij in alle richtingen boven een van die rag-dunne, half tot as geworden blaadjes hield.

Vervolgens haalde hij snel zijn opschrijfboekje te voorschijn, krabbelde daar iets in, klapte het met een opgewekt gezicht dicht, stond op, en het volgende oogenblik had hij met de pook de blokken even aangeraakt; onmiddellijk viel het verschroeide papierblad in duizenden kleine schilfertjes uiteen.

Hij wandelde fluitend naar de schrijftafel terug, nam het inktflesje op, dat in een hoek stond, hield het tegen het licht, zette het weer neer, en ging toen naar Parker toe, om hem op de schouder te kloppen.

— Waarde vriend, jij zult het nog ver brengen, riep hij op joviale toon.

— Geloof mijnheer dat? vroeg de huisknecht verbluft.

— Ik ben er zeker van. Je hebt alle eigenschappen om een goede gids te zijn voor een troep rondtrekkende vreemdelingen. Wij zijn je zeer veel verplicht.

— Mijnheer heeft dus zeker een gewichtige ontdekking gedaan?

— Ontdekking? Neen, dat niet, antwoordde Raffles langs zijn neus. Ik heb altijd wel gedacht, dat men het beroep van de detective onderschatte. Breng mevrouw onze groeten over, en zeg dat wij ons uiterste best zullen doen, om het

parelcollier terug te vinden, maar... dat wij er aan twifelen, dat wij er ten sterkste aan twifelen. Goedendag, vriend. Veel succes op je verdere loopbaan. Kom, Sweetpie, zou je niet eens meegaan, of studeer je voor de rol van Lot's huisvrouw?

Brand schrikte wakker uit een soort verdoving, greep zijn hoed, en volgde Raffles het vertrek uit, de trap af, en de straat op.

Zij waren zeker al wel honderd meter verder, en op een zeer stil gedeelte van de Pall Mall, op een paar honderd meter van Buckingham Palace, toen Brand zich tenslotte niet meer kon inhouden en uitbarstte:

— Nu zou ik toch eindelijk wel eens willen weten, wat al die hocus pocus te betekenen had, Edward. Meen je te weten wie het collier gestolen heeft?

— Ik weet het, Charles, antwoordde Raffles eenvoudig.

— Je weet het? riep Brand in de grootste verbazing. Wie is het dan? De minnaar van de vrouw soms? De huis-knecht?

— Noch de een, noch de ander, amice, de dief is mijnheer Yan Hirlap in hoogst eigen persoon.

Brand liet zich op een bank neervallen, die terzijde van de brede wandelweg stond gaapte Raffles aan, en herhaalde tonloos:

— Hirlap? Haar eigen man?

— Hijzelf. Misschien had ik nog kunnen twifelen, maar de vondst van dat bijna geheel verteerde blaadje papier, waarop zich echter de blauwachtige inkt nog tamelijk duidelijk aftekende, nam ieder spoor van onzekerheid weg. Hij deed het, en niemand anders.

— En mag men weten, wat je tot die gevolgtrekking bracht, Edward?

— Dat spreekt vanzelf, antwoordde Raffles, terwijl hij naast Brand plaatsnam. Daar is dan ten eerste het zonderlinge uur, dat mij ten zeerste trof als iets vreemds. Ik laat nog daar het grote, bijna onoverkomelijke bezwaar voor een hulpbediende, om twee sleutels na te maken, die voortdurend in een broekzak of in een brandkast zitten, maar ik wil theoretisch aannemen, dat hij daar-

in dan toch door een mirakel van slimheid is geslaagd. Zou hij dan het uur kiezen voor zijn diefstal, waarvan in alle verklaringen gewag wordt gemaakt? Met de kans, dat zijn roof binnen vijf minuten ontdekt werd?

— Maar hij zou toch, meende Brand te moeten opmerken, zoals mevrouw Hirlap ook zei, de juwelen aan een medeplichtige hebben kunnen toewerpen.

— Ook dat wil ik toegeven, ging Raffles voort. Maar dan nog beging hij een grote onvoorzichtigheid, juwelen te willen roven, wetende, dat de vrouw des huizes ze iedere minuut kon gaan halen. Maar er is nog veel méér. Tot driemaal toe verzocht Hirlap zijn vrouw, de juwelen nog niet aan te doen. Waarom niet? Zijn uitvluchten lijken nogal kinderachtig, als men het goed beschouwt. Hij moest het sleuteltje van de ketting losmaken, iets wat nog nimmer was voorgekomen. Op het stalen deurtje van het muurkastje viel geen schijn van een vingerafdruk te zien. En nu kan ik je wel verzekeren, dat iedere dief, die in haast werkt, onvermijdelijk op zulk een gepolijste, gladde oppervlakte, vingerafdrukken nalaat. Maar de zeer slimme Hirlap heeft ze met zijn zijden zakdoekje keurig weggewist, want hij is een man, die niet over één nacht ijs gaat.

— Maar de reden. Het motief, riep Brand op een toon van ongeloof. Wie besteelt er nu zichzelf.

— Wel, bijvoorbeeld, de man die het gestolene eerst voor 18.000 pond verzekert, antwoordde Raffles laconiek.

— Maar wat heeft hij aan dat bedrag als zijn vrouw die juwelen toch nooit meer kan dragen?

— Wel, hij kan het kostbare sieraad buitenshuis verkopen. En heb je ook wel opgemerkt, dat die verzekering en het aanbrenge van dat muurkastje ongeveer op hetzelfde tijdstip vielen? Maar ik ben er nog niet. Het voornaamste heb ik hier in mijn notitieboekje.

Glimlachend had Raffles de hand in zijn binnenzak gestoken, nam er zijn notitieboekje uit, en las daaruit voor:

— Zoek maar niet verder. 't Parelsnoer is al veilig in het bui... Daar was het papier juist doorgeschoeid, maar daar

had natuurlijk moeten staan: buitenland. Echte galnoten inkt, Charles, vergaat niet zo gauw onder de invloed van vuur, vooral, als het op het punt staat uit te gaan, en het glimmen van de letters was nog duidelijk waar te nemen. De schrijver had zijn brief op dat vloeiblad gedroogd, ik zei je al dat hij een slim man was, hij voorzàg dat men de afdruk op het vloeiblad wel eens kon vinden, juist in een hoekje waar het papier nog wit was, en daarom trok hij dat blad er uit, ofschoon het nog drie dagen te vroeg was, verscheurde het, en wierp het in zijn papiermand. Maar ook dat was nog niet veilig genoeg, en daarom keerde hij de gehele mand om boven de haard.

— Als men het je zo hoort vertellen, Edward, klinkt het alles volkomen aannemelijk, riep Brand opgewonden uit. Maar dan hebben wij te doen met een schurkenstreek van het eerste water, want dan laat die gemene kerel het toe, dat voor zijn genoeg twee onschuldigen op het ogenblik gevangen worden gehouden.

— O, daarvan zal een man als Hir-lap zich wel niet veel aantrekken, meende Raffles schouderophalend.

— Toch is er nog één ding, dat ik niet goed begrijp, ging Brand voort. Met welk doel schreef hij dat briefje aan de politie?

— Wel, daardoor meende hij zich volkomen te vrijwaren tegen iedere verdenking. Hij is maar een amateur, Charles, en als vele dilettanten heeft hij het al te mooi willen doen, en daardoor alles bedorven.

— Maar die brief moet toch uit het buitenland komen.

— Natuurlijk. Dat kattedelletje zal dan ook wel uit Le Havre worden verzonden, in de loop van de dag. Ik weet zeker, dat hij volstrekt geen medeplichtigen heeft, en daarom durf ik er heel wat onder verdedden, dat je hem, als je hem nu zoudt opbellen, niet op zijn kantoor zoudt vinden.

— Omdat?

— Omdat hij zelf met een van zijn snelste boten die brief even over het Kanaal is gaan brengen, om ze in Le

Havre of in Vlissingen, of in Oostende te posten.

— Wat een omslag.

— Ja, hij heeft er wel wat voor over, denk ik. Achttien duizend pond is een heel bedrag, amice. Vooral voor een man in zijn omstandigheden. Dat zal hem weer een paar maanden staande houden, en een speculant als hij verwacht altijd alles van dingen, die een paar maanden later zullen geschieden.

Brand bleef een ogenblik zwijgen, in diep nadenken verzonken, en zei toen zuchtend:

— Ja, het is jammer, maar dan ben je natuurlijk het parelsnoer kwijt.

Raffles keek hem plotseling aan en vroeg:

— Het parelsnoer kwijt? Hoe meen je dat?

— Wel, je zult toch onmiddellijk de zaak bij de politie gaan aangeven?

— Maar mijn beste, lieve jongen, wat is dat nu? Hoor ik goed? Je stelt me voor, deze hele, schitterende zaak om zulk een bagatel te laten lopen?

— Het is maar wat men een bagatel noemt.

— Wel, er is niets anders gebeurd dan dat het collier uit de handen van mevrouw in die van mijnheer is overgegaan.

— Zij zou dus niet medeplichtig zijn?

— Neen, daarvan ben ik vast overtuigd. Zij weet van de diefstal geen syllabe af.

— Maar je weet volstrekt niet waar het collier ergens is.

— Neen, maar ik weet waar hij is.

— Je zegt zelf, naar de overkant van het Kanaal, en daar kon hij wel eens blijven, met het collier in zijn zak.

— Als hij dat deed, amice, zou hij niet zo slim zijn als waarvoor ik hem houd. Stel je nu eens even in de plaats van de politie. Wat moet die er wel van denken, als de eigenlijke bezitter van het parelsnoer zo plotseling verdwijnt, zonder orde op zijn zaken te stellen? Neen, hij komt terug, wees daar maar zeker van.

— Maar waar heeft hij dat collier in dat ene uur kunnen verbergen?

— Wel, in zijn broekzak. Het zou mij

niets verwonderen als het daar de gehele tijd is geweest, terwijl die ongelukkige agenten bezig waren, de gasten aan den lijve te onderzoeken. En vannacht heeft hij natuurlijk gelegenheid te over gehad, het op een bepaald, volkomen zeker plekje te verbergen.

— En wil je mij dan eens zeggen hoe je het daar denkt te vinden?

— O, ik zal er niet naar zoeken. Ik heb wel iets beters te doen. Ik zal mij ertoe bepalen, mijnheer Hirlap zelf na te gaan, en dan volgen wij hem, want dan is het ook zeker, dat hij het collier bij zich heeft en voornemens is, het ergens in het buitenland tegen een hoge prijs te gaan verkopen, misschien bij gedeelten, en als het niet anders gaat, in zijn geheel. Er zijn altijd gewetenloze juwelenhandelaars genoeg, die naar de herkomst van een sieraad niet vragen.

Ik durf een weddenschap met je aangaan, Charles, dat wij reeds morgen horen, dat mijnheer Yan Hirlap dezer dagen noodzakelijk wegens een zakenreis het land moet verlaten.

* * *

Deze voorspelling van Raffles werd volkomen bewaarheid.

Hirlap was teruggekomen, na die dag niet op zijn kantoor te zijn geweest, en drie dagen later deelde hij zeer kalm aan zijn personeel mede, dat hij wegens een korte zakenreis naar Noorwegen, omstreeks een week afwezig zou moeten zijn.

En Scotland Yard, ontving twee dagen na de diefstal een briefje uit Le Havre dat luidde: « Zoek maar niet verder. Het parelsnoer is al veilig in het buitenland. Tienus Langvinger. »

Hoofdstuk V

DE WEDLOOP OM HET PARELSNOER

Enige dagen verstreken, en de verzekeringsmaatschappij, die het kostbare snoer tegen diefstal verzekerd had, maakte zich reeds gereed, de 18.000 pond sterling uit te betalen.

Mijnheer Hirlap deed als gewoonlijk zijn zaken, mevrouw Hirlap bleef ontroostbaar, en had alle hoop op een terugkeer van de heren Buster en Sweetpie reeds opgegeven, en de jonge Andrew Birkenhead bleef zijn bezoeken afleggen, en poogde haar over het geleden verlies heen te beuren.

Wat Raffles en Brand betrof, hun leven in die weinige dagen niet erg aangenaam, want zij waren verplicht, geholpen door Henderson, de gangen van de financier overal na te gaan.

Hirlap had er natuurlijk geen flauw vermoeden van, dat een van de genaalste gentleman-dieven, die de wereld ooit gekend heeft, minuut voor minuut

wist wat hij uitrichtte. Of hij dineerde in zijn club, of in zijn eigen operaloege zat, of met zijn vrouw een bezoek aflegde, of op zijn kantoor brieven ondertekende.

Hij kon letterlijk geen stap doen, of als een schaduw volgde hem een van het drietal.

Op de vijfde dag kwam het Raffles ter ore, dat mijnheer Hirlap een zakenreis ging ondernemen.

Van dat ogenblik af werd de onderneming vrij wat gemakkelijker, want te middernacht zou Hirlap wel niet vertrekken.

Waar het parelsnoer ergens was, niemand wist het, behalve hijzelf.

De politie had in alle richtingen een onderzoek ingesteld, maar dat moest uiteraard vruchteloos blijven.

Het was best mogelijk, dat hij het in zijn brandkast had, maar Raffles dacht

er niet aan, de risico van een inbraak te lopen, omdat het evenzeer mogelijk was, dat het zich op een geheel andere plaats bevond, en niet in het grote huis, dat hij bewoonde.

Er viel natuurlijk niet aan te denken, er onder die omstandigheden naar te gaan zoeken.

Raffles had gemakkelijk de duizend pond kunnen verdienen, door de verzekeringsmaatschappij uitgelooft aan degene, die het parelsnoer voor de dag bracht, maar dat was hem ten eerste veel te weinig, en ten tweede had hij geheel andere plannen.

In het huis in de Victoria Street stond reeds dagen lang de bagage van Raffles en Brand gepakt, en zij waren gereed op het eerste sein de sluwe dief achterna te reizen.

Wat de beide gearresteerde hulpbedienden betrof, de politie had hen weer in vrijheid moeten stellen, wegens gebrek aan enig bewijs.

En op een ochtend omstreeks tien uur vertrok mijnheer Hirlap uit Londen.

Hij had er volstrekt geen geheim van gemaakt, het was in zijn eigen huis bekend, Raffles en Brand wisten het ook, en zij hadden dus het grote voordeel, dat zij zich volstrekt niet behoefden te overhaasten, en die nacht rustig konden slapen.

Zij behoefden ook geen stations te bewaken, want daar Hirlap niet zo dom zou zijn, een poging te doen, het collier in Engeland zelf kwijt te raken, zo moest hij wel gebruik maken van het Victoria Station, want vandaar vertrekken de treinen naar Dover en Tilbury.

Zij zorgden evenwel op tijd te zijn, en zij smaakten het genoeg, Hirlap om half tien te zien verschijnen.

Zij moesten erkennen, dat hij zich goed hield, want hij mocht wellicht een beetje bleek zijn, hij gedroeg zich volkomen kalm, nam zonder een spoor van overhaasting zijn kaartje voor de eerste klasse, gaf een kruier zijn bevelen betreffende de bagage en nam toen plaats in de trein.

Hij wist niet en kon niet weten, dat Raffles en Brand geen enkele van zijn bewegingen gemist hadden, en in dezelfde

de wagon stapten.

Zij hadden er een ogenblik over gedacht, bij hem in de coupé te gaan, maar van dat plan waren zij teruggekomen, toen zij bemerkten, dat daar reeds drie heren hadden plaatsgenomen, zodat er toch niet aan te denken viel, in hun bijzijn Hirlap te beroven van het kostbare kleynood, dat hij op zulk een sluwe wijze aan zijn eigen vrouw had ontfutseld.

De trein vertrok precies op tijd.

Raffles en Brand zagen op het perron verscheidene lieden, die zij zeer goed kenden, want het waren leden van de Windsor Club, maar geen hunner vermoedde ook maar een onderdeel van een seconde te doen te hebben met Lord William Aberdeen, de statige Vice-president en zijn ijverige secretaris.

Enige minuten nadat zij waren ingestapt, vertrok de trein, en van dat ogenblik af kon mijnheer Hirlap zich als een gevangene beschouwen. De sneltrein doet onderweg naar Dover slechts enkele stations aan, en die tussenstations hielden Raffles en Brand goed in het oog.

Hirlap echter bleef rustig zitten, en stapte, zoals Raffles wel verwacht had, eerst te Dover uit.

Het was duidelijk dat hij zijn maatregelen van te voren goed had genomen, en zijn passagebiljet reeds in zijn zak had, want hij behoefde het niet te kopen maar ging regelrecht aan boord van de Kanaalboot.

Een minuut of tien later hadden Raffles en Brand zich ook ingescheept, vastbesloten om hun man niet te laten ontsnappen.

Voor het ogenblik konden zij zich met andere dingen bemoeien, gedurende de uren van de overtocht.

De boot zou om één uur vertrekken, en moest om vijf uur in de namiddag te Calais aankomen.

De beide vrienden leunden dus rustig over de verschansing, en genoten van het helder vriezend weder, de vlucht der meeuwen, die als witte wolkjes om het schip heen kringelden, en de staalblauwe lucht.

Het was reeds donker toen Calais ein-

delijk als een zwarte massa, met duizenden lichtjes doorspikkeld, opdaagde uit de fijne nevel, die boven dit gedeelte van de kust van Frankrijk scheen te hangen.

— Geloof je dat hij hier zal blijven? vroeg Brand, terwijl hij zich naast Raffles dicht bij de loopplank opstelde, om een der eersten te zijn, die van boord zou gaan.

— Dat komt mij al heel onwaarschijnlijk voor, meende Raffles. Calais is niet de geschikte stad om zulk een kostbaar snoer van de hand te doen; dat moet men veel liever ondernemen in steden als Parijs, Brussel, Antwerpen of Amsterdam.

— Weet je wat ik daar bedenkt, Edward?

— Laat eens horen?

— Dat hij zich misschien van te voren, onder een valse naam, in verbinding heeft gesteld met een of andere gewetenloze handelaar in juwelen, zodat hij nu een afspraak nakomt.

— Maar wat je daar zegt, laat zich zeer goed horen, fluisterde Raffles levendig. Het is zelfs denkbaar, dat hij zoiets reeds gedaan zal hebben, nog voor hij de diefstal beging. Hij is er slim genoeg voor. Maar daar is onze man, let op hem.

De beide vrienden zwegen en gingen vlak achter het wild de loopplank af. De douanebeambten waren bij de haveningang reeds aan boord gekomen, en zij konden dus ongehinderd aanstonds debarkeren.

En zoals Raffles wel verwacht had, begaf Hirlap zich onmiddellijk naar het station, vlak bij de haven gelegen, en vanwaar twintig minuten later de snel-trein naar Parijs zou vertrekken.

Er viel niet aan te twifelen, Hirlap voelde zich vooralsnog volkomen veilig, ofschoon zijn gezicht nog dezelfde bleke tint vertoonde. Natuurlijk zou hij niet gerust zijn, voor hij het compromitterende parelsnoer van de hand had kunnen doen.

De reis van Calais naar Parijs duurt ongeveer vier uren, men eet in de restauratiewagen, en men komt omstreeks half twaalf aan het Gare de l'Ouest aan.

En nu werd de achtervolging aan-

stonds wat lastiger, want men was in een wereldstad, het was duister, er was een groot gedrang aan de uitgang en voor een kort oogenblik vreesden Raffles en Brand dat zij hun man kwijt-raken zouden, toen zij zijn korte gestalte gelukkig juist bijtijds zagen opdagen in de klaarte van een straatlantarn.

Hij zocht naar een taxi, en scheen enige moeilijkheden te hebben met een chauffeur, die blijkbaar zijn geradbraakt Frans slecht verstond.

Toen hij er eindelijk een had, toen hadden Raffles en Brand er ook reeds een.

Hun chauffeur kreeg opdracht, met 't vooruitzicht op een goede fooi, de taxi van zijn collega te volgen, en de man deed zijn werk goed.

Door de voorruit kijkend, konden Raffles en Brand, die geen woord met elkander wisselden, teneinde hun aandacht geen oogenblik te laten verslappen, met hun ogen de taxi volgen, een oud vehikel dat hotsend en botsend nu eens reed over de ongelijke keien van een zijstraat, dan weer voortgleed over het gladde asfalt van een der hoofdverkeersaders.

Zoals Raffles wel had voorzien, zocht Hirlap geen eerste rangs hotel op, maar stelde hij zich tevreden met een logementje in de Rue Richelieu.

Er stonden daar nog meer auto's geparkeerd; Hirlap scheen zeker te zijn van zijn zaak en zich zo veilig te wanen, dat hij zonder op of om te kijken de chauffeur betaalde, en de helderverlichte vestibule van het logement binnentrad.

Ook hier moest hij een kamer van te voren besproken hebben, want hij sprak maar kort met de gérant, die hem dadelijk naar een étagekelner verwees. De beide vrienden zagen hem, staande terzijde van de grote draaideuren, aanstonds op de lift toestappen, met zijn klein aktentas stevig onder de arm geklemd, terwijl een piccolo zijn groter valies met moeite achter hem aandroeg.

Niet zodra was de lift naar boven geschoten, of Raffles en Brand traden binnen.

Raffles liep regelrecht op de gérant

toe, nam hem terzijde en zei op zachte toon:

— Een ogenblikje mijnheer. Sta mij toe, dat ik mij even voorstel, mij en mijn collega. Buster en Sweetpie, uit Londen gebrevetteerde detectives. Hier is mijn aanstelling.

De gérant verschoot een weinig van kleur, na een vluchtige blik op de voortreffelijk nagemaakte aanstelling, door de hoofdinspecteur van Politie ondertekend te hebben geworpen.

— Waarmee kan ik u van dienst zijn, mijnheer? vroeg hij.

— Eenvoudig door mij een kamer te geven, vlak naast die van de heer, die daar zoëven met de lift naar boven is gegaan.

De gérant maakte een gebaar van verassing, en zei:

— Gij kunt natuurlijk die kamer krijgen, heren, maar mag ik ook weten met welk doel gij die wilt hebben?

— Om die heer te kunnen bespieden, anders nergens om, antwoordde Raffles bedaard.

— Gij zoekt hem dus?

— Dat behoeft gelukkig niet meer, wij hebben hem al gevonden. Onder welke naam heeft hij zich laten inschrijven?

— Hij gaf de naam James Brown op.

— Ja, zo heet de helft van alle Britten, zei Brand met een kort lachje. Nu, ik geloof dat wij een goede vangst zullen doen, kameraad.

— Maar mijnheer, gij zult de naam van ons hotel toch niet in opspraak brengen? riep de gérant verschrikt uit.

— Stel u gerust, daaraan denken wij niet, mijnheer, antwoordde Raffles. Alles kan zeer kalm en bijna ongemerkt in zijn werk gaan, mits gij ons maar ter wille wilt zijn, en ons die kamer geeft.

— Wat heeft die Brown dan op zijn kerfstok, als ik vragen mag? vroeg de gérant, nog niet geheel gerust gesteld.

— Daaromtrent kunnen wij ons tot onze spijt niet uitlaten, mijnheer, maar gij zult het zeker over enige dagen vernemen. Ik zou u nog gaarne het volgende willen vragen: voor hoelang heeft uw gast de kamer besproken?

— Voorlopig voor slechts één dag, mijnheer.

— Heeft hij gezegd wanneer hij ge- wekt moest worden?

— Ja, om acht uur.

— Heeft hij soms een afspraak ge- maakt, gezegd dat hij iemand verwacht- te, die dadelijk bij hem moest worden gebracht?

— Zo is het, mijnheer, antwoordde de gérant, terwijl hij Raffles ietwat ver- bluft aanzag. Ik bemerk dat gij op de hoogte zijt. Die mijnheer Brown zei, dat er precies om tien uur een heer naar hem zou komen vragen, die men dan onmiddellijk in zijn kamer moest laten.

— Welke naam gaf die heer op?

— Dirs.

— Dus natuurlijk een Belg, antwoord- de Brand glimlachend.

— Dat zal wel, zei de gérant met een lachje. De kelner moest die Dirs dade- lijk binnenlaten bij hem, want hij had een gewichtige bespreking met die heer.

— Nu, dan moet gij eens goed luiste- ren, mijnheer, begon Raffles weer, de gérant naar een stil hoekje van de vesti- bule voerend. Als die Dirs komt, om tien uur, moet gij hem een ogenblikje aan de praat houden, en vooral niet die zo- genaamde Brown waarschuwen, maar ons beiden. Hebt ge dat goed begrepen? Wij zullen dan dadelijk naar beneden ko- men, en het overige met die Brown rege- len. En gij zult ons om half zeven laten roepen, heel voorzichtig, en geen secon- de later. Wanneer Brown er naar mocht vragen, dan zijn de kamers te weerszij- den van de zijne onbewoond. Kan ik op uw hulp rekenen?

— Zonder twijfel, mijnheer, antwoord- de de gérant. Wij zullen u zoveel mo- gelijk van dienst zijn. Ik hoop intussen dat het zonder schietterij en dergelijke gewelddadigheden zal aflopen.

— Waarde heer, alles zal zo vlot en stil lopen als een film zonder begelei- dende muziek, zo stelde Raffles hem ge- rust. Ik dank u zeer voor uw medewer- king, en ik wens u een goede nachtrust. Kom, Sweetpie, wij hebben morgenoch- tend meer te doen.

Zij plaatsten hun handtekeningen in het grote register, stapten toen in de lift die juist weer beneden was gekomen, welke hen naar de derde étage bracht,

waar de reeds ingelichte kelner hen vanuit de verte, zonder iets te zeggen, de deur van hun kamer wees, hun de sleutel reikte en geruisloos verdween, terwijl Raffles en Brand voortliepen over de dikke loper.

Het volgende ogenblik hadden zij de deur geopend, zonder het minste gerucht te maken, en hadden er de grensdel voor geschoven.

Zij bevonden zich in een vrij goed gemeubelde hotelkamer, en daar zij wel begrepen dat zich die nacht niets bijzonders zou voordoen, ontkleedden zij zich, lagen een ogenblik daarna onder de dikke dekens, en sliepen binnen enkele seconden, zoals zij gewoon waren, onverschillig hoe de omstandigheden ook mochten zijn.

HOOFDSTUK VI

BROWN EN DIRS

De kelner kwam om half zeven discreet even op de deur kloppen, en de beide vrienden waren onmiddellijk klaar wakker. Zij namen hun bad, kleedden zich weer zorgvuldig aan, werkten hun vermommingsen een weinig bij, en toen zij gereed waren, en het ontbijt hadden genuttigd, dat slechts bestond uit een kop chocolade en enige beschuitjes, wees de kleine pendule op de schoorsteenmantel negen uur in de ochtend aan.

Zij wisten nu dat zij ongestoord konden praten, mits zij niet te hard spraken, want de muren waren dik, en zij-zelven hadden van hun buurman niet het minste vernomen.

— Die Dirs, begon Brand, een sigaret opstekend, is natuurlijk een heler.

— Dat spreekt vanzelf, Charles. Dat is het sujet, dat Hirlap onder een andere naam heeft doen weten, dat er een goed handeltje te doen viel. Die Dirs is natuurlijk een internationale opkoper van gestolen goed, en ook met dat heerschap hebben wij nog niet afgedaan. Charles, als niet alle voortekens mij bedriegen, dan zal het parelcollier van Constance Hirlap voor ons een kleine goudmijn blijken te zijn.

— Wat is eigenlijk je voornemen?

— Wel, ik dacht dat je dat reeds begrepen zoudt hebben, amice. Natuurlijk om mij uit te geven voor die Dirs, die hij verwacht.

— Maar die zal hij toch wel van uiterlijk kennen?

— Dat acht ik daarentegen hoogst onwaarschijnlijk, Charles. Het is de eerste maal dat Hirlap zo iets uithaalt, en financiers plegen weinig omgang te hebben met internationale dieven en helers.

— Maar moet hijzelf niet bang zijn, dat die Dirs, of hoe hij dan mag heten, hem naderhand herkent, of reeds nu, van een of andere foto in de bladen?

— Daar hoeft hij geen ogenblik bevreesd voor te zijn, want Dirs zal hem niet herkennen.

— Waarom niet?

— Omdat hij zich zal vermommen, Charles. Althans, dat zou ik in zijn geval doen.

— Moet ik je vergezellen?

— Ja, dat is beter. Maar ga eerst gauw onze rekening voldoen, zodat wij stante pede kunnen vertrekken als het nodig is, en keer dan terug. Als je onderweg een kelner ontmoet, breng hem dan mee, maar zeg dat hij heel zacht moet lopen. Ik zal intussen ons valies pakken, en enige kleine toeberheidselen maken. Haast je wat.

— Maar die Dirs zou om tien uur komen.

— Welnu, dan heeft hij zijn ongeduld niet kunnen bedwingen, en kwam een half uur vroeger. Ga nu gauw, het ogenblik om te handelen is aangebroken.

Brand ontsloot onhoorbaar de deur, deed ze achter zich dicht, en tien minuten later ging de deur even zacht weer open, de jongeman keerde terug met de etagekelner, die verbaasd en nieuwsgierig bleef wachten op hetgeen men hem te zeggen had.

Hij werd aanstonds in een opgewekte stemming gebracht toen er een biljet van duizend francs in zijn handen werd geduwd.

Raffles keek de man een ogenblik aan, en zei toen zacht:

— Je maakt op mij de indruk van een zeer snugger jongmens. Luister daarom eens goed. Het is nu vijf minuten voor half tien. Wij zullen nog vijf minuten wachten, dan verlaten wij dit vertrek. Wij lopen heel zacht naar het uiteinde van de gang, en dan keren wij, gewoon lopend, zonder onze voetstappen te dempen, terug, en je zult ons aandiennen als mijnheer Dirs en zijn compagnon Van Nooten.

— Goed mijnheer, fluisterde de kelner.

— Heeft mijnheer Brown al ontbeten.

— O ja, al een half uur geleden. Hij zei dat hij daarna niet gestoord mocht worden, voor de heer Dirs kwam.

— Ja, dat dacht ik wel, zei Raffles, met 'n veelbetekenende blik naar Brand. Hier, neem ons valies maar vast, en breng dat even naar de vestibule. Ik denk dat wij zeer spoedig zullen vertrekken.

De kelner ging vlug het valies wegbrengen, en toen hij terugkeerde, was het tijd om in actie te komen.

De pendule had juist half tien geslagen.

Het drietal ging heel zacht de kamer uit, sloop naar het einde van de gang, en keerde toen op hun schreden terug.

De kelner speelde zijn rol uitstekend, want hij sprak ondertussen druk, en noemde herhaaldelijk de naam Dirs, totdat hij stil stond voor de kamerdeur van Yan Hirlap, en aanklopte.

— Wie is daar? vroeg een stem.

Hierop antwoordde Raffles, het Engels afschuwelijk radbrakend:

— Neem mij niet kwalijk als ik een weinig te vroeg kom, mijnheer Brown,

dringende zaken roepen mij reeds vroeg uit Parijs. Ik hoop dat u het mij niet kwalijk zult nemen.

— Gij zijt toch alleen?

— Neen, ik heb mijn compagnon bij mij.

— Stuur hem dan weg. Ik wil met u alleen te doen hebben.

— Maar hij kan mij raad geven, bij onze kleine transactie.

— Stuur hem weg, zeg ik, riep de zogenaamde Brown, geïrriteerd. Gij hebt niet met een dwaas te doen. Ik wil alleen met u spreken, of er komt niets van de zaak.

Raffles haalde de schouders op, en zei fluisterend enkele woorden tot Brand, die zich onmiddellijk verwijderde. Brand ging echter niet verder dan tot het einde van de gang, en bleef daar wachten.

— Die andere heer is weggegaan, mijnheer Brown, zei de kelner na enige ogenblikken.

Toen klonk het gerucht van twee grendels, die terug werden geschoven, een sleutel knarste, de deur werd geopend, maar slechts op een kier, en het baardig gelaat van een man keek om de hoek.

— Kom binnen, zei Baardmans. Je kunt wel gaan, kelner.

Raffles trad binnen, en deed onmiddellijk de knippen weer op de deur.

— Wat doet u daar? vroeg de man met de baard, die snel op de kleine tafel bij het raam was toegetreden.

— Wel, er voor zorgen dat wij niet gestoord worden, Brown, antwoordde Raffles op joviale toon. Je kunt me gerust met jij en jou aanspreken. Wij varen zowat in hetzelfde schuitje. En laat het grapje nu maar eens gauw zien, want ik heb haast.

De ander had zijn bezoeker een ogenblik aandachtig aangestaard, met enig wantrouwen in zijn donkere ogen, nam nu de tas van de tafel, opende deze met een kleine sleutel, nam er een klein, ijzeren kistje uit, en opende ook dit.

Dat alles ging vrij lastig, want terwijl hij dit verrichtte, hield hij in zijn rechterhand een kleine browning vast.

Raffles keek er glimlachend naar, en

vervolgde op dezelfde vrolijke toon:

— Je neemt tenminste goede voorzorgsmaatregelen, Brown. Is dat ding geladen?

— Dat zou je dadelijk zien, Dirs, voor het geval je soms lust mocht hebben gekheid uit te halen, luidde het stugge antwoord.

Raffles haalde de schouders op en hernam lachende:

— Als ik daartoe neiging had, zou die browning mij er zeker niet van terughouden. Zou je heus zo onverstandig kunnen zijn, te schieten op een man, in een hotelkamer, waar ze je kennen?

Er gleed een glimlachje over het gelaat van de baardige man, toen hij zei:

— Het is niet zo zeker of ze mij wel kennen, Dirs.

— Maar je zoudt onmogelijk bijtijds weg kunnen komen.

— Reken daar maar niet al te vast op.

Terwijl dit korte gesprek werd gevoerd, had de bewoner van de logeerkamer het ijzeren kistje geopend, op een veilige afstand van Dirs, met de grote ronde tafel tussen hen beiden in, en nog altijd met de kleine Browning in zijn vuist.

Hij schoof nu langzaam het parelsnoer naar Raffles toe, deze nam het op, bekeek het met de grootste aandacht, monsterde de parelen een voor een, met zijn loupe, hield ze tegen het licht, bestreek er een met een heel fijn penseeltje, dat hij gedoopt had in een klein flesje met een heldere vloeistof, en zei toen rustig:

— Ja, ze zijn echt, Hirlap.

De man aan de overkant van de tafel verbleekte, slaakte een gedempte kreet, stond half op, en het volgende ogenblik schoof Raffles de zware ronde tafel met zoveel kracht en snelheid over het gladde vloerkleed van zich af, dat de rand de ander in de maagstreek trof, en hem voor een kort ogenblik de adem afsneed.

Het duurde zeker niet langer dan een kwart seconde, maar die tijd maakte Raffles zich meer dan voldoende ten nutte.

Sneller dan de gedachte grepen zijn ijzeren vingers de pols van de hand, die de kleine browning omvat hield, en kneep ze zo krachtig, dat Hirlap moest

loslaten, nog hijgend naar adem, en volkomen verward.

Het volgende ogenblik zat Raffles, zonder zich merkbaar te hebben bewogen, glimlachend weer op zijn plaats, met het parelsnoer in zijn ene hand en de browning van Hirlap in de andere.

— Ik merk dat dit ding waarachtig met scherp is geladen. Ja, ik heb altijd wel gedacht dat je een gevaarlijk sinjeur was, Hirlap. En zou je nu die warme, lange, en tamelijk slecht gemaakte baard maar niet afdoen? Hij moet je erg hinderen.

De ander keek hem wezenloos aan, met een uitdrukking op zijn gelaat als van een wild dier, dat in het nauw is gedreven, en hij was nauwelijks verstaanbaar, toen hij met schorre stem vroeg:

— Wie ben je?

— Ik ben een detective.

— Je bent dus niet Dirs?

— Neen, die ben ik niet. Ik ken hem niet eens, maar ik hoop aanstonds kennis met hem te maken. De afspraak was zeker, als de koop doorging, dat hij het parelsnoer contant zou betalen?

Hirlap antwoordde niet, maar Raffles zag wel aan diens gezicht, dat hij goed geraten had. Het kon ook bijna niet anders, waar twee zulke doortrapte schavuiten tegenover elkander kwamen te zitten.

— Nu, zei hij glimlachend, dan is het je misschien een kleine troost, dat je vriend Dirs over een kwartier ook een beetje zal worden adergelaten, als ik er iets aan doen kan.

— Maar dan ben je ook geen detective, riep Hirlap op woeste toon, en met een ruk trok hij zich de zwarte baard van het gezicht, en deed hetzelfde met de pruik, die zijn spaarzaam begroeide schedel bedekte.

— Nu, detective of iets anders, wat doet het er ook eigenlijk toe, van het ogenblik af, dat ik dit kostbare parelsnoer toch in mijn zak doe verdwijnen, merkte Raffles onverschillig op, en reeds gleed het prachtige snoer in de binnenzak van zijn wijde overjas.

Het bleef een kort ogenblik stil in het vertrek, terwijl Hirlap zijn schrandere tegenstander zat, aan te staren met ogen,

die uit de kassen dreigden te pullen. Tenslotte begon de financier weer:

— Weet je wat dit voor mij betekent?

— Ja, ik heb er wel enig vermoeden van. Je kunt natuurlijk onmogelijk naar Londen terugkeren, en de verzekerings-som in ontvangst nemen. Ook is het niet waarschijnlijk, dat je vrouw je zeer vriendelijk zal ontvangen.

— Het betekent voor mij de ondergang, hernam Hirlap op schorre toon. Dit was mijn laatste strohalm.

— En het was een zeer gemene streek Hirlap, zei Raffles ernstig. Je hebt je eigen vrouw bestolen, je hebt een verzekeringsmaatschappij willen bedriegen.

Raffles had langzaam de hand in zijn binnenzak gestoken, nam er zijn portefeuille uit, haalde er vier biljetten, ieder van vijfhonderd pond sterling uit en wierp ze over de tafel heen Hirlap toe met de woorden:

— Hier is tweeduizend pond sterling. Ik doe soortgelijke dingen maar zelden, maar vandaag heb ik een goede dag, en ik wil je in de gelegenheid stellen, je leven weer op te bouwen. Vergeet niet, dat dit bedrag voor duizenden mensen een groot fortuin zou betekenen.

Zonder aarzelen had Hirlap het geld naar zich toegegrist, en in zijn zak laten verdwijnen.

— En wat ben je nu van plan? vroeg Raffles na enige ogenblikken. Denk je naar Londen terug te keren?

— Je geeft dus de zaak niet aan? vroeg Hirlap verbaasd.

— Neen, dat is niet in mijn belang.

Hirlap dacht even na en zei toen onverschillig:

— Ik ben niet van plan naar mijn vrouw terug te keren. Laat zij doen wat zij verkiest. Ik had nog een paar duizend pond in reserve, als je mij laat gaan, vertrek ik nog vanmiddag naar Zuid-Amerika.

Raffles keek een ogenblik in het bleke, brede gezicht, met de ruige, gitzwarte wenkbrauwen en de onrustig dwalende ogen, en een gevoel van walging bekreop hem voor een ogenblik.

Toen stond Raffles op, knoopte zijn jas dicht, en zei kortaf:

— Je kunt doen wat je wilt, Hirlap,

maar het eerste half uur moet ik je, tot mijn leedwezen, nog van je vrijheid beroven. Ga daar op je bed liggen, en vervloekte duivel, zou je het werkelijk durven wagen?

Hirlap was eensklaps opgesprongen en wierp zich op Raffles, met een vlijmscherp mes, dat hij tersluiks uit zijn broekzak had getrokken, in de rechtervuist.

Hij struikelde echter over een plooi van het tapijt, door het verschuiven van de zware tafel opgebeld, en voor hij zich had kunnen herstellen, had Raffles hem met de linkervuist zulk een geweldige slag tegen de kaak gegeven, dat het mes hem ontviel, en hij als een zak in een hoek van het vertrek terecht kwam.

Raffles verloor geen tijd, maar lichtte hem van de vloer, wierp hem neer op zijn bed, en bond hem daarop met ineengestremelde beddelakens zo stevig vast, dat hij geen lid kon verroeren.

Hij wachtte tot zijn tegenstander weer geregelder ademhaalde, en duwde hem daarop een zakdoek in de mond, om hem het schreeuwen te beletten.

Vervolgens wikkelde hij de parelen zorgvuldig in een zijden lapje, deed ze in het ijzeren doosje, liet dit weer in zijn binnenzak glijden, trok zijn kleren recht, zette de tafel op haar plaats, liet de brownning in zijn zijzak glijden, greep zijn hoed, luisterde een ogenblik aan de deur, en schoof tenslotte de grendels terug.

De sleutel knarste in het slot, en hij stond buiten.

Brand stond aan het einde van de gang kalm de krant te lezen, die hij zo-even van een piccolo had gekocht, maar keek op bij het horen van Raffles schreden.

— Alles in orde? vroeg hij.

— In de beste orde, Charles. Heb je niets gehoord?

— Volstrekt niets. Een kleine woordenwisseling gehad?

— Ja, zo kan men het wel noemen, antwoordde Raffles glimlachend. Hoe laat is het?

— Tien minuten voor tien.

— Vlug dan naar beneden.

— Maar kan die Hirlap ons dat niet beletten?

— Hij ligt gebonden op zijn bed, en ik heb zijn kamersleutel in mijn zak.

— Hij bood dus tegenstand?

— Wel, de kerel wilde mij eerst overhoop schieten, en ging mij toen met een dolkmes te lijf. En nu genoeg hierover; de rest vertel ik je later. Laat het je voorlopig voldoende zijn, dat ik het collier in mijn binnenzak heb.

Zij waren reeds bij de liftkooi, Raffles drukte op de bel, de lift kwam boven, en de liftjongen bracht hen naar de vestibule.

De gérant kwam dadelijk op Raffles toelopen, en vroeg vol belangstelling, in zijn witte handen wrijvend:

— Is alles goed gegaan, mijnheer? Ik geloofde niet, dat ik u zo gauw zou terugzien. Hoe staat het met mijnheer Brown?

— Mijnheer Brown maakt het uitstekend, maar hij mag het eerste uur volstrekt niet gestoord worden, antwoordde Raffles bedaard.

— Maar... ik dacht eigenlijk..... ik dacht dat gij een arrestatie...

— Dat komt later, mijnheer, viel Raffles hem in de rede. Geloof mij: wat in het vat is verzuurt niet. Maar daar is een bezoeker, misschien is dat onze heer Dirs wel.

Ondertussen was er zoëven een kleine man binnengetreden, met een vossengezicht, en onrustige, geelgroene ogen, die spiedend rondzagen.

Hij droeg een fraaie pels, waarvan de kraag opstond en een bontmuts, en liep regelrecht toe op het glazen kamertje van de portier dat niet ver van de deur was gelegen.

De nieuwe bezoeker scheen even met deze indrukwekkende heer te spreken, die, door de gérant reeds op de hoogte gebracht, met een breed gebaar op Raffles wees, die schijnbaar ongeduldig naar buiten stond te kijken.

De kleine man kwam op Raffles toe, keek hem scherp aan, en vroeg toen op gedempte toon:

— Brown? Uit Londen?

— In persoon, Dirs uit Brussel?

— Die ben ik. Ik had eigenlijk ge-

dacht, dat ge mij in uw kamer zoudt ontvangen. Kunnen wij daar heen gaan?

Raffles scheen een ogenblik in beraad te staan, nam het kleine mannetje eens goed op, en antwoordde toen glimlachend:

— Ik zie dat gij met een taxi zijt gekomen. Ik zou u wel willen voorstellen om die auto te gebruiken ter afhandeling van deze onbeduidende zaak.

Raffles had dit luid genoeg gezegd om door Brand te worden verstaan, die terzijde stond, alsof hij er niets mede te maken had.

Dir's keek de man, die hij voor Brown aanzag, nog eens goed aan, en glimlachte toen flauwtjes.

Toen voerde hij hem wat terzijde, en fluisterde:

— Gij schijnt mij niet heel erg goed te vertrouwen. Vertel mij eens eerst, heb je het bewuste bij je?

Raffles klopte op zijn binnenzak en antwoordde:

— Hier zit het. En ik vraag je op mijn beurt, Dirs, als we het eens worden, betaal je toch zeker contant?

Met een grijnslachje antwoordde de kleine Belg, eveneens op zijn dikke pels kloppend, ter hoogte van zijn borstzak:

— Hier zit het. En als gij een auto refereert boven een rustige hotelkamer mij is het wel.

— Een auto is veiliger, zei Raffles laconiek.

— En ik zeg: Zoals de waard is, vertrouwt hij zijn gasten, meende Dirs te moeten opmerken. Maar ik vind het goed. Wij kunnen de chauffeur last geven, een paar blokken rond te rijden, totdat wij het bevel geven om te stoppen.

— Een prachtig denkbeeld, dat mijn algehele goedkeuring weg draagt, zei Raffles, en hij drukte de hand van Dirs zo krachtig, dat deze een onderdrukte kreet van pijn slaakte, zijn hand los-trok, zijn vinger bekeek, waarop een heel klein drupje bloed parelde en uit-riep:

— Hebt gij spelden aan uw goed zitten? Gij hebt mij geprikt.

— O, wat lomp van mij, zei Raffles en trok met een berouwwol gezicht een speld uit de rand van zijn mouw. Daar

heeft het kaartje aangezet met het nummer van mijn kamer; nu, laten wij dan maar spoedig gaan.

Het tweetal ging naar de draaideur, en in het voorbijgaan wierp Raffles Brand, die niets van het kleine tafereeltje gemist had, een snelle, veelbetekenende blik toe.

Voor het hotel stond een taxi te wachten, waarvan de chauffeur een weinig op zijn zetel dommelde, als iemand die een lange wachtduur tegemoet ziet. Raffles bracht hem dadelijk weer in de bewoonde wereld terug, door hem een honderd francs biljet in de handen te drukken, met de woorden:

— Neem dit voorlopig maar, en rijd ons een flink eind rond; wij willen Parijs eens zien. Maar je hoeft nergens stil te houden voor wij je het zeggen.

Meestal krioelt het in de buurt van de boulevards van auto's en Brand had dus al heel weinig moeite op zijn beurt een taxi te nemen, waarop hij de chauffeur beval, die van Raffles te volgen.

En zo reden de beide auto's omstreeks tien minuten achter elkander over de brede ringboulevards, totdat eindelijk, tot niet geringe verbazing van Brand tenslotte de auto van Raffles stopte voor een der grote ziekenhuizen. Hij zag zijn vriend uitstappen, even met de chauffeur praten, en toen droeg hij, geholpen door deze man, mijnheer Dirs, die geen teken van leven scheen te geven, door het brede hek naar de ingang.

Toen Raffles een kwartier later, na de chauffeur betaald en te hebben weggezonden, weer te voorschijn trad uit

het grote gebouw en bij Brand in de auto plaatsnam, na aan diens chauffeur bevel te hebben gegeven, hen naar het café de la Paix te rijden, had zijn geelaat een opgewekte uitdrukking.

— Eerst zaten zij dàar, toen zaten zij ergens anders, nu zitten ze allebei hier, de parelen zowel als de goudvinkjes, riep hij vrolijk. Het ging gesmeerd, amice. Onze vriend sliep binnen tien minuten met rozen op de kaken, als een onschuldig wicht, en ik heb dadelijk de inhoud van zijn portefeuille in de mijne overgebracht. Het was gelukkig goed, gangbaar, volwaardig, Engels bankpapier. Het middel, waarvan ik hem een beetje heb toegediend, met behulp van mijn holle ring, heeft zijn uitwerking ook niet gemist. De brave geneesheer in het ziekenhuis begreep er geen sikkepit van en hij kan niet vermoeden, dat onze vriend Dirs minstens een vol etmaal zal blijven slapen, met gesloten knuistjes, al zou men alle opwekkende middelen ter wereld op hem toepassen.

— En vier en twintig uren is voor ons ruimschoots voldoende om de overzijde van Het Kanaal weer te bereiken. Hier zijn wij aan het café. Wij zullen onze chauffeur afdanken, een filter drinken, een eind verder lopen, en ons door een andere chauffeur weer naar het station laten rijden. Over anderhalf uur vertrekt er een trein naar Calais, die aansluiting heeft op de boot. Charles, wij hebben twee schavuiten een goede kool gestoofd, en de kleine comédie is nog niet eens ten einde. Ik heb nog nooit zoveel plezier beleefd van een parelsnoer.

HOOFDSTUK VII

WAAR DE GESCHIEDENIS VAN HET PARELSNOER EINDIGT

Reeds diezelfde avond stonden de Parijse bladen vol van het zonderlinge geval in het « Hotel de Richelieu », waarvan niemand ook maar iets begreep. Men had om twaalf uur ongeveer de kamer van mijnheer Brown met geweld moeten openen, en toen de ongelukkige Engelman gevonden, gekneveld en gebonden, terwijl zijn valies geopend op de tafel stond. Men had hem onmiddellijk in vrijheid gesteld, maar tot ieders verbazing had hij er zich toe bepaald, te verklaren, dat hij het slachtoffer was geworden van een persoonlijke wraakneming.

Natuurlijk dacht de gérant van het hotel onmiddellijk aan de heren Buster en Sweetpie, die zulk een vreemde rol in de zaak hadden gespeeld, en ook aan de Belg Dirs.

Men zocht naar die beide detectives, zonder ze te kunnen vinden. En mijnheer Dirs vond men natuurlijk helemaal niet. Dat het kleine, bewusteloze mannetje in het Stads- en Academie Ziekenhuis de gezochte zou zijn, niemand die er ook maar aan kon denken, want Raffles had wel gezorgd, alle brieven en papieren uit de portefeuille van de heler te nemen, die de politie op enig spoor zou kunnen brengen.

De politie ondervroeg mijnheer Brown maar mijnheer Brown bleef zwijgen. Hij bleef vasthouden aan zijn « persoonlijke wraakneming ». Hij wenste niet dat de zaak verder onderzocht werd, en daar men volstrekt geen diefstal kon constateren, daar Brown bijna vijfduizend pond sterling kon laten zien, zo bleef de politie niets anders over dan de zaak, zoals men dat daarginds noemt, te « classeren. »

Mijnheer Brown vertrok naar Le Havre, nog dezelfde dag, en schepte zich daar in op het S.S. « President Carnot »

dat nog dezelfde avond zee koos, met bestemming New York.

Dat was 't laatste, wat men van mijnheer Brown vernam.

Maar in de loop van de namiddag, volgende op die gedenkwaardige dag te Parijs, stapten twee heren uit een vrij grote, blijkbaar snelle wagen, bestuurd door een zwaar gebouwd chauffeur in een vrijwel afgedragen uniform.

Zij liepen toe op de deur van Drury Mansions, en belden aan.

De huisknecht, die hen opendeed, keek hen een weinig verbaasd aan, en riep toen uit:

— De heren Buster en Sweetpie.

— In eigen persoon, vriend, antwoordde Raffles op trotse toon. Dien ons dadelijk bij mevrouw aan.

— Ja maar, ik weet niet of dat wel zal gaan, begon Parker weifelend. Ziet gij, mevrouw heeft op het ogenblik bezoek.

— Dat weten wij, hernam Raffles onverstoorbaar. Mijnheer Andrew Birkenhead is bij haar. Dat is geen bezwaar ik zou bijna zeggen integendeel. Zeg maar, dat wij voor zaken van het grootste gewicht komen.

— Wees dan zo goed mij te volgen, heren, ik zal u aandienen.

Het drietal besteeg de trap, en de bediende klopte op de deur van het boudoir. Hij moest een ogenblik wachten, voor een ongeduldige stem daarbinnen riep:

— Wat is er?

— Ik ben het, mevrouw. Daar zijn twee heren, die u dadelijk willen spreken.

— Hun naam?

— Buster en Sweetpie, mevrouw.

— Laat hen dan maar binnenkomen, werd er geroepen.

Raffles en Brand traden de kamer

binnen, terwijl de bediende zich bescheiden terugtrok.

Constance Hirlap stond bij de sofa, en Andrew Birkenhead stond bij het raam.

De afstand tussen hen was nog al groot, t'è groot, om geheel natuurlijk te kunnen zijn.

Andrew tikte wat op het raam, met de zegelring aan zijn vinger, en de jonge vrouw was blijkbaar tamelijk opgewonden, ofschoon zij alle moeite deed, zich te beheersen.

Intussen stond haar gelaat niet al te vriendelijk, toen zij zich tot Raffles wendde met de woorden:

— Waaraan heb ik eigenlijk de eer van uw bezoek te danken, mijnheer? Zoudt gij soms iets ontdekt hebben?

— Wel, mevrouw, gij gelooft toch niet dat ik zo onbeschaamd zou zijn, u louter beleefdheidsvisite's te brengen? zei Raffles op verontwaardigde toon.

Hij was naar voren getreden, terwijl Brand achterbleef en iets te doen scheen te hebben bij de deur die op de gang uitkwam.

De jonge vrouw, die reeds weer plaats had genomen, stond snel weer op, keek Raffles doordringend aan, en vroeg:

— Wat wilt gij daarmee zeggen? Zou er iets van het collier zijn ontdekt?

— Niet alleen iets, mevrouw, het is helemaal ontdekt. Maar voor wij daarover doorgaan, moet ik u tot mijn spijt iets mededelen, dat u zeker ten diepste zal ontroeren, en dat ik u daarom zo voorzichtig mogelijk zal trachten mede te delen. Uw man is vannacht naar Amerika vertrokken en komt niet terug.

Constance Hirlap keek Raffles aan, alsof zij dacht, met een gek te doen te hebben, maar voor het overige was er van een smartelijke ontroering niet veel op haar mooi gelaat te zien.

Zij keek om naar Andrew Birkenhead die zich langzaam van het raam had afgewend, toen weer naar Raffles en vroeg:

— Wat zegt gij mij dàar? Wat heeft dat te betekenen? Drijft gij de spot met mij?

— Maar mevrouw, hoe zou ik dat durven doen, riep Raffles uit. Ik spreek de

volle waarheid. Mijnheer Hirlap is vannacht aan boord van het S.S. « President Carnot » naar Amerika vertrokken, met een bedrag van omstreeks 5.000 pond sterling bij zich. En hij zou ook uw prachtig paarlencollier bij zich hebben gehad, als ik het hem niet bijtijds had afgenomen.

Nu was Andrew Birkenhead met een paar stappen dicht bij Raffles en riep op een toon van ongeduld, terwijl hij hooghartig op hem neerkeek:

— Luister eens, man. Als je hier bent gekomen om in raadselen te spreken, dan ben je aan het verkeerde adres. Van dergelijke grappen zijn wij niet gediend. Heb je het collier teruggevonden of niet?

— Maar dat vertel ik u toch immers al, hernam Raffles op een toon van verbazing. Ik heb het. Ik bezit het. Het is in mijn handen. Moet ik nog duidelijker zijn?

— Maar gij zegt, dat gij het van Hirlap hebt afgenomen, riep Constance, die zeer bleek was geworden.

— En dat is de volle waarheid, mevrouw, antwoordde Raffles kalm. Gij hebt misschien de krant wel gelezen? Onder de berichten uit Parijs zult gij dat telegram wel hebben gevonden, betreffende een zekere Brown? Welnu, Brown en Hirlap zijn identiek, en de beide detectives, waarvan in dit bericht sprake is, zijn wij: mijn ijverige compagnon Sweetpie, en ik, Buster.

De beide gelieven keken elkander een oogenblik verstomd aan, en toen barstte Andrew uit:

— Is het waar wat je daar zegt, man? Gapte Hirlap zelf het collier van zijn vrouw?

— Eigenhandig, mijnheer. Tussen negen en tien uur in de avond. De noodlottige avond van het bal, als wij het zo eens zullen noemen, om in feuilletonstijl te blijven.

— Heeft hij het bekend? vroeg Constance, die sidderde van woede en afkeer.

— Er viel niets te ontkennen, mevrouw, hij had het in zijn valies. Zijn zakenreis was natuurlijk slechts een voorwendsel. Hij dacht het collier in Parijs te verkwanselen aan een heler, maar

wij zijn die man gelukkig voor geweest. Dat heb ik voor een groot deel te danken aan de ijver en het inzicht van mijn compagnon en...

— Ja, ja, wij zijn u beiden zeer dankbaar, viel de vrouw hem ongeduldig in de rede. Geef mij aanstonds het collier terug, als gij het bij u hebt, ik zal u behoorlijk belonen. Hoeveel vraagt gij voor uw diensten?

— Wel, wat zoudt gij denken van 20.000 pond mevrouw? vroeg Raffles doodkalm.

De jonge vrouw keek hem aan alsof zij aan zijn verstand twijfelde en barstte toen uit:

— Ben je krankzinnig, man. Dat is de prijs, die Hirlap, die gemene gauwdief, er aanvankelijk voor betaald heeft.

— Nu, dan vind ik het billijk, dat het er nogmaals voor wordt betaald, hernaam Raffles rustig. Overigens, gij hoeft er geen cent voor te betalen, geen penny, ik bied het parelsnoer te koop aan mijnheer Birkenhead.

Het bleef een ogenblikje zeer stil in het vertrek, en toen kwam Andrew dreigend nog een stap op Raffles toe, met gebalde vuisten, en zei op doffe toon:

— Wat moet dat betekenen? Wat speel jij hier voor een spelletje, man. Geef dat parelsnoer onmiddellijk terug, of je zult het bezuren.

— Het spijt mij, mijnheer, ik heb het, en ik houd het, tenzij gij mij er 20.000 pond voor betaalt. Ik geloof waarachtig dat gij aarzelt. Bedenk toch, dat het een geschenk is voor uw aanstaande vrouw, want natuurlijk treedt gij thans in het huwelijk met deze schone dame, nu zij vrij is. Denk eens aan: moedwillige verlaten, binnen veertien dagen scheiding; welk een gulden toekomst doet zich voor u open. Ach, de huwelijksweken, ik weet er van mee te spreken, mijnheer, ik heb ze zelf vijfmaal beleefd. Hoe is het, neemt ge een besluit?

Andrew was grasgroen geworden van woede en gekrenkte trots, nu een simpele detective op die wijze tot hem sprak, haalde de schouders op en zei grof:

— Je bazelt, man. Wie praat er hier van een huwelijk?

— Andrew, kreet de vrouw.

Allen keken naar haar. Zij was doodsblijk geworden, en moest op de tafel naast de sofa steunen, om zich staande te houden.

— Andrew. Weet je wat je daar zegt, in tegenwoordigheid van wildvreemden? Heb je dan niet gehoord, dat die man mij grof beledigt, jou en mij?

— Maar er is van een belediging geen sprake, mevrouw, hernaam Raffles onschuldig. Heel Londen weet immers, dat mijnheer Birkenhead u een innige vriendschap toedraagt. Wat is begrijpelijker, dan dat hij, een gentleman, thans de beloften inlost, die hij u natuurlijk herhaaldelijk gegeven heeft?

— Dat is waar, Andrew, mijn God, het is maar al te waar, je hebt me zo menigmaal beloofd... stamelde Constance, terwijl zij zich met de hand over het voorhoofd streek, en blijkbaar moeite had haar gedachten bijeen te houden. Ik sta nu alleen, ik heb niemand om mij te beschermen, om mij te steunen...

— Zulke onderwerpen behandel je niet in tegenwoordigheid van vreemden, Constance, zei Andrew kortaf.

— Waarom eigenlijk niet? Mij dunkt dat het u juist zou eren, die belofte te doen in tegenwoordigheid van getuigen, hernaam Raffles.

— Als gij het eerlijk meende, zou heel Londen het immers binnen een paar weken weten? Gij zijt schatrijk, en niets bindt u.

Andrew wierp Raffles een giftige blik toe, en een ogenblik scheen het, alsof hij zich op die onbeschaamde praatjesmaker wilde werpen, die zich met zijn particuliere zaken bemoeide en nogal met een liefdekwestie.

Hij wist zich echter uit alle macht te beheersen, en zei langzaam:

— Ik ben niet van plan om dat collier te kopen. Je bent verplicht om het aanstonds terug te geven, en als je het niet doet, dan noem ik je een dief.

— Maar mijn waarde heer, dan zoudt gij mij bij de juiste naam noemen, zei Raffles met een vriendelijk lachje. Dat ben ik ook; ik ben John Raffles.

Het bleef nu geruime tijd stil in de kamer, en als hammerslagen vielen in die

stiltte de tikken van de kostbare pendule van Sèvres porselein op de marmeren schoorsteenmantel.

Constance was op de sofa neergevallen, en Andrew stond daar, met gebogen hoofd, groen-bleek, half dol van woede, dat hij zich zo in de val had laten lokken door die geheimzinnige, alom gevreesde avonturier.

Eindelijk vroeg hij, met moeite:

— Wat zult gij doen, als ik blijf weigeren, dat collier te kopen?

— Wel, dan zou ik wel genoodzaakt zijn, het aan mevrouw aan te bieden, antwoordde Raffles bedaard. Gij moet wel begrijpen, dat ik al deze moeite niet voor niets heb willen doen.

Constance had langzaam het hoofd opgeheven, en keek de jonge man aan met een smekende blik, die Brand door het hart sneed.

Toen zei ze, nauwelijks verstaanbaar:

— Andrew, als je het voor mij terugkoopt, dan zal ik dat beschouwen als een bewijs, dat je me nog altijd liefhebt.

— Maar 20.000 pond, riep Andrew woedend uit. Het is krankzinnigheid, om dat te betalen voor een gestolen voorwerp.

— Maar als men dat voorwerp nu niet op een andere wijze kan terugkrijgen, mijnheer, en het is bestemd om de vrouw gelukkig te maken die men liefheeft? vroeg Raffles op ijskoude toon.

— Ik bied er u 2.000 voor, riep Andrew, en dat is meer dan genoeg. Ik zou u kunnen aangeven bij de politie, ik zou...

— Gij zoudt niets kunnen doen, mijnheer, hernam Raffles koeltjes.

— Dat zullen we zien, riep Andrew op woeste toon.

En met een paar sprongen was hij bij de gangdeur, en wilde ze openrukken.

De deur bleek echter op slot te zijn gedraaid.

Hij drukte met een wilde beweging op een elektrische knop, en riep zeverierend:

— Nu zullen wij eens zien, mijnheer Raffles, wie aan het langste einde trekt.

— O, dat doe ik altijd, mijnheer, zei Raffles onverschillig, zijn nagels beziende.

de. Dacht gij soms met idioten te doen te hebben? Mijn vriend heeft de deursleutel in zijn zak, en als gij even goed wilt kijken, zult gij wel bemerken dat de scheldraad is doorgeknipt.

Andrew maakte een gebaar van machteloze woede, stampvoette, weerhield met moeite een vloek, en riep op schorre toon:

— Gij zult het u bezuren, maar ik bied u 2.500 pond voor het ding.

— Genoeg, riep Constance plotseling, terwijl zij opsprong, met bliksemende ogen. Jij bent een koopman, je bent een sjachelaar, je bent geen gentleman. Ga dadelijk mijn huis uit, en zet er nooit meer een voet in. Ik heb je nu leren kennen.

— Het is, helaas, wat laat, mevrouw, zei Raffles ironisch, maar beter laat dan nooit. Wat dat heengaan betreft, tot mijn spijt zal mijnheer u nog even met zijn aanwezigheid moeten lastig vallen, want wij wilden wel het eerst vertrekken.

— Voor gij gaat, wat moet ik zelf betalen voor mijn parelen?

Raffles keek haar een ogenblik strak aan, stak zijn hand in zijn zak, haalde er een in zijdepapier gewikkeld pakje uit en wierp het op de tafel voor haar met de woorden:

— Niets, mevrouw. Om u de waarheid te zeggen, ik had er, ondanks alles, toch nog op gerekend, dat deze heer vrijwillig een goede prijs zou betalen voor dat sieraad, alleen omdat het aan u toebehoort. Ik heb mij vergist, en nu is het aan mij om te betalen. Ik weet dat gij nu niets meer bezit, want uw man stond op het punt failliet te gaan, en als gij zijn schulden soms moet betalen, dan ziet het er lelijk voor u uit, en daarom geef ik u hier uw parelen weer terug. Doe er mede wat gij wilt.

Raffles had zijn hoed gegrepen, en wendde zich tot Andrew, die met een duister gezicht terzijde stond, met de woorden:

— Wat u aangaat, mijnheer, wij hebben nog niet geheel met elkander afgerekend. Maar voor het ogenblik wil ik wel zeggen, dat ik u voor een schoft houd.

Met een kreet van woede stoof Andrew Birkenhead op Raffles toe en hief de hand op om hem in het gelaat te slaan, maar zover kwam hij niet, want Raffles velde hem met een kaakslag en hij viel ter aarde, en bleef daar liggen, met het gezicht naar de grond gekeerd.

— Het spijt mij dat ik u dit schouwspel niet heb kunnen besparen, mevrouw, zei Raffles met koele hoffelijkheid. En toch ben ik blij, dat ik u heb kunnen laten zien wat een lafbek dat sinjeur is. Met zulk 'n man waart gij zeker nooit gelukkig geweest. Gij hebt nu de parelen, gij hebt twee mannen verloren, die elkander innerlijk niet zoveel ontlepen, en misschien hebt gij thans nog wel het beste deel verworven. Vaarwel mevrouw, en kijk voortaan wat beter uit uw ogen, niet wat de parelen, maar wat de mannen betreft.

Brand had de sleutel reeds weer in het slot van de deur gestoken, en snel verlieten de beide mannen het huis, ter-

wijl Constance er zelfs niet aan dacht, een raam te openen, en om hulp te roepen.

Zij wachtte, onbeweeglijk als een standbeeld, tot Andrew Birkenhead weer tot bewustzijn was gekomen, en zwijgend, als een geslagen hond, was weggelopen. Toen viel zij op de sofa neer, en barstte in snikken uit, terwijl de parelen uit het zijdepapier gleden, en als waardeloze vodden aan haar voet lagen, op het tapijt.

... ..

Vijf dagen later werd er des nachts ingebroken in de woning van Andrew Birkenhead, terwijl deze afwezig was, en de politie vond naast de geforceerde brandkast, slechts één enkel spoor van de dader.

Dat was een zeer kort briefje, neergelegd op het schrijfbureau, en waarop niets anders te lezen stond:

« Inzake de parelen C. H. »

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Documenten en Schatten

12 BUITENGEWOON SPANNENDE DETECTIVE ROMANS

IN TWAALF FRAAIE LINNEN BANDEN

VAN f 58.⁸⁰ VOOR f 35.⁴⁰

**Betaalbaar met SLECHTS f 3.⁵⁰ of meer
p. mnd.**

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN
UITGEKOZEN VAN DE KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit: 1. Vuurgodin door Sax Rohmer. — 2. Moord en gros, door Carroll John Daly. — 3. Bill Berenger als Detective. — 4. Bill Berenger zoekt het uit, beide door Douglas V. Duff. — 5. Brief met Dynamiet door William P. MacGivern. — 6. Bluf. — 7. Lachende Vos. — 8. Zilveren Grafsteen. — 9. Sprekende Klok, alle door Frank Gruber. — 10. Moordmaniak door Frederic Brown. — 11. Op Weg naar Cairo. — 12. Moordenaars moeten ook leven, beide door Manning O'Brine.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal 2780 pagina's.

Deze boeken kostten f. 58,80, nu **VOOR SLECHTS f. 35,40**, desgewenst betaalbaar met f 3.50 of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van f 35.40 of 1e termijn.

Men vermeldte : « Detective Ster - Serie ; aanbieding L. L. ».

BOEKHANDEL H. NELISSEN
LEIDSEGRACHT, 108 - AMSTERDAM

Tel. 31791 - Postrek. 60092 - Gem. Giro N 2266